

САН АНТОНИО

**Гаджетата
имат
нежна кожа**

САН АНТОНИО
ГАДЖЕТАТА ИМАТ НЕЖНА
КОЖА

Превод: Любомир Найденов

chitanka.info

ПРЕДИСЛОВИЕ НА ПРЕВОДАЧА

САН АНТОНИО е псевдоним на френския писател ФРЕДЕРИК ДАР. Той е роден на 29 юни в Жалио (днес Бургоен-Жалио-Изер) през 1921 година, единствен син на Франциск Дар и Жозефин-Ана Каде. Завършва Екол Нормал Политекник „Ла Маритиниер“ в Лион и се посвещава на журналистическа и писателска дейност. През 1938 г. сътрудничи на списание „Моа“, специализирано в публикуването на новини от Лион и региона. От 1940 до 1944 година благодарение на Марсел Гранше сътрудничи на различни парижки вестници: „Пари-Соар“, „7 жур“, в които между другото публикува разкази и новели. През 1949 година излиза първата му книга „Вижте му сметката“ с псевдонима САН АНТОНИО, публикувана в издателство „Жакие“ — Лион. Много скоро от този роман се заинтересувал Арман дьо Каро, поставил вече началото на голямо издателство за полицейски и шпионски романи — „Фльов Ноар“, спечелило по-късно световна известност. До днес от 1949 г. под псевдонима САН АНТОНИО Фредерик Дар написва над 145 романа в тираж 105 милиона!!! Извън колекцията „Сан Антонио“ (носеца името на непобедимия комисар) Фредерик е публикувал 13 тома, подписани отново с името Сан Антонио, от които: „История на Франция, видяна от Сан Антонио“ с над 1 800 000 продадени екземпляра, „Има ли французи в залата?“ (адаптиран и за телевизионния екран), „Глупаците“, „Берю-Берю“, „Ваканцията на Берюрие“, „Старицата, която ходеше по морето“ (филмиран на малкия екран през 1991 г.), посрещнати с изключителен интерес във Франция. Последната книга извън колекцията „Сан Антонио“ е „Мъжът на Леон“, едно нашумяло и търсено заглавие на френския пазар.

Под истинското си име Фредерик Дар е публикувал около шестдесет романа: „Кома“, „Катастрофата“, „Кошмар на разсъмване“, „Мръсниците отиват в ада“, „Тъжният убиец“, „Палачът плаче“ и др. Автор е и на много пиеси: „Снегът беше мръсен“ по Сименон, „Бел Ами“ по Мопасан, „Плътта на орхидеята“ по Джеймс Хадли Чейз, както и „Сан Антонио“, „Дамата от Чикаго“, „Мъглите на Манчестер“.

Интересът на киното към Фредерик Дар (Сан Антонио) е изключителен. Повече от романите му са филмирани: „Мръсниците

отиват в ада“, „С гръб до стената“, „Асансьорът“, „Червен хайвер“, „Викът на сополанкото“, „Тате, купи ми проститутка“ и др.

„Валсирайте, мръсници“ и „Принцеса с вдигнати крака“ са едни от по-новите му романи в колекцията за комисаря Сан Антонио.

Фредерик Дар (Сан Антонио) е включен в три френски енциклопедии и речници: „Ларус“, „Робер“ и „Ашет“, нещо, което само по себе си говори за неговия голям принос към френската и световната култура. Той не е превеждан досега у нас. Българският читател за първи път ще разтвори книга от един световно признат майстор на криминални романи.

Сан Антонио е труден за превод. Неговият френски език, толкова странен понякога, толкова цветист и сочен, този уличен език на нощта, търси у преводача сродна душа.

А среща невинаги има...

Любомир НАЙДЕНОВ

* * *

Един адютант, тънък като велосипедна спица, с очи, сини като южните морета, и с мустачки като спирала за мигли ме въвежда в кабинета на майор Паркингс (от английските секретни служби).

Паркингс е снажен петдесетгодишен човек, студен като английска гравюра. Той е риж, посивял и с керемиденочервен тен.

— Комисарят Сан Антонио? — пита ме той. — Щастлив съм да се запозная с вас.

Сядам в един фотьойл, дълбок като въгледобивна мина, и с внимание кръстосвам крака.

— Молбата ви стигна до мен. Изглежда се отегчавате в Англия?

— Да, малко. Не искам да кажа, че местенцето е скапано, но във военно време...

Той се усмихва, дълго ме съзерцава, после внезапно става сериозен и ме пита:

— Познавате ли Белгия?

Без колебание се правя на девица. Следя обясненията му отблизо, изучавайки нейната география. Ох, ще ме простите, но един

път видели момиченце с такъв габарит, хич не ви трябва да гълтате бром, за да го забравите.

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА I

След като два дълги часа съм вървял през дюните, когато пристигам в Ла Пан, Северно море има противен сив, охтичав цвят.

Челиците ми са пълни с пясък, подгъвите на гащурите ми също, пълни с пясък са и очите ми, а ако ми направят аутопсия, в дробовете ми сигурно ще открият толкова пясък, че ще е достатъчен за реконструкцията на Берлинската опера. Пясъкът хруска в зъбите ми като сладкарско изделие по време на окупация. Ужасявам се от такива работи и затова решавам да му ударя половинка „ракиджос“ в някое хубаво местенце, един вид да си проплакна храносмилателната тръба. Всеки случай дори и без този изпълващ ме пясък пак щях да стигна до такова решение.

Вървя към плажа, като от време на време слизам от тротоара, за да направя място на разхождащите се германци.

Колкото повече се доближавам до морето, толкова повече то ми изглежда като отровено. Отива си един ден, по-тъжен и от купон за храна. Всичко е сиво. Даже залязващото слънце ми се струва угаснало и без съдържание. Навярно и на него му е писнало да осветява този свят без съдържание и стойност и аз го разбирам.

Слънцето предпочита птичките пред мините и обича да се занимава с цветя, отколкото със скапани типове.

Пронизващ вятър духа на пориви, изпълнен с този проклет пясък, от който очите ми са заприличали на рунтаво бретонско куче. Накратко в тази 43-а година в тази част на белгийското крайбрежие е малко по-весело, отколкото в каторгата Синг-Синг. Трябва наистина да си роден тук или да имаш бойна задача за изпълнение — какъвто е моят случай, — за да живееш по тези места.

Наум си повтарям адреса, който майор Паркинс ми беше дал: Камий Слаак, „Албатросът“. „Албатросът“, това е, както изглежда, кръчмата, чийто собственик е човекът, моята свръзка.

Осведомявам се от един търговец на велосипеди къде е главната улица и той ми посочва една уличка, водеща към плажа.

— Ей там е — казва ми с широка усмивка, разкриваща както интелигентността му, така и порция брийско^[1] сирене.

Казвам „благодаря ви, колко сте любезен“ и се отправям по посочения път. „Албатросът“ е малко кръчме, от ония шикозните, с витрина от розов мрамор подобно на семейна буржоазна гробница, с надпис, оцветен в лавандуловосиньо на розовобонбонен фон.

Влизам вътре. Приятно е, вероятно заради полирания бар-плот, напомнящ вътрешността на някоя яхта. По етажерките има многоцветни шишета и аз си обещавам в най-близко бъдеще да им засвидетелствам нужното внимание. Стига да не са пълни с оня оцветен бълвоч като стъклениците на аптекарите.

Въпреки звъна на входната врата никой не се появява. Навярно барманът е в мазето...

Настанявам се на една от високите табуретки край бара.

— Ей! Домакинът! — викам.

Никой не ми отговаря.

Скачам от табуретката.

— Има ли някой?

Мътните да го вземат! Заведението изглежда по-празно, отколкото кратуната на някой старшина от полицията.

Решавам да му направя малък оглед. Една обикновена мънистена завеса ме отделя от задната стая; отмествам я и се озовавам в междинна стаичка, където са складирани каси със спиртни напитки.

— Господин Слаак?

Правя четири крачки и стигам до кухнята.

Слаак е вътре. Лениво се е облегал на дървената врата на хладилника, към която е прикрепен благодарение на шпага, пробола гърдите му. Знам, че това е Слаак, тъй като майорът съвсем точно ми го беше описал. Досега съм виждал толкова трупове, но никога не ми се беше падало да открия тип, промушен с шпага — такава мускетарска смърт наистина е неочаквана по време на война като сегашната.

Оглеждам мъртвеца. Личността, видяла му сметката, трябва да е била бая якичка, защото острието на шпагата е промушило не само гърдите на Слаак, но е проникнало още навътре — дълбоко в дървото на хладилника, така че моят човек-свързка е забоден за рамката на вратата като пеперуда в кутия.

— Кой ли те е подредил така? — промърморвам.

Съвсем естествено той нищо не отговаря. Брадичката докосва гърдите му, очите му са изцъклени и тънка струйка кръв се е съсирила в ъгълчетата на устните му. Смъртта е настъпила преди не повече от четвърт час.

Тогава се сецам, че всеки момент някой клиент може да влезе в „Албатросът“. Хубава физиономия ще направи, ако ме завари тук. Особено ако е някой немец.

Забелязвам на масата книжна покривка. Късам оттам едно парче и написвам с печатни букви „ЗАТВОРЕНО ЗА ВЕЧЕРТА“; после отивам да дръпна резето и закачвам с карфица листчето на обратната страна на завесата.

По такъв начин освен в случай на упорит малшанс ще съм непукис за известно време.

Започвам да се ровя из заведението. Не намирам нищо интересно освен една колекция от рицарско снаряжение в трапезарията, от която липсва фаталната шпага. Значи типът, пречукал Слаак, е бил някой близък, тъй като е имал достъп до апартамента. Връщам се на бара, за да се вкопча в бутилката с коняк.

Лошо започва тази моя история!

Има някой мръсник в мрежата на белгийските момчета, който ни пъха пръчки като греди в колелата. Точно този предател I.S.^[2], към който принадлежа, са ме натоварили да разкрия и ликвидирам. Слаак трябваше да ми помогне със съветите си. Отсега нататък той ще може да помага само на глухарчетата, давайки им своя личен принос в качествата си на азотен тор.

Кой ли е хванал в крачка кръчмаря?

Съвсем сигурно не са германците, защото щяха да го арестуват и да му „задават“ въпроси, преди да му дадат обикновен билет за Рая. И после екзекуции от такъв род въобще не отговарят на техните методи по принцип.

Напускам „Албатросът“ през една задна вратичка. Не държа да ме забележат. Утре, а може би и по-рано, убийството ще е разкрито и тогава търговецът на велосипеди от главната улица ще се досети, че съм го питал за пътя към бара на Слаак... Кофти ми се пише! До този момент швабите са извършили толкова престъпления, че бълват огън и жупел да разкрият авторите на онези, които въобще не ги засягат; и

всичкото това без съмнение за да се представят като непримирими съдии.

Размишлявайки върху това, се озовавам на площада. А той е едно огромно място в строеж. Отръки им иде на швабите в изграждането на Атлантическия вал. Сякаш с такова нещо ще се чувстват непукисти, като влюбени в някоя бърлога.

Нощта се срества с морето. Вятърът мъкне кошове с пясък. Никаква видима светлинка наоколо, само силният шум от вълните и вятъра изпълва този тъжен и празен свят.

Когато вихрушките престават, започвам да дишам с пълни гърди. Бих дал целия Атлантически вал, за да се намеря в някое кътче на Франция насаме с някое гадже, с удобни балкони.

— Прощавайте, господине, имате ли огънче?

Подскачам и се обръщам. Това е банална фраза, но не обичам да я чувам, когато съм в тъмното и сам.

Забелязвам прекрасен женски силует и въпреки мрака имам усещането, че лицето, което го краси, е по-приятно за съзерцание, отколкото кило картофи.

— На вашите услуги! — казвам.

Изваждам запалката си и поднасям трепкащото пламъче към моята събеседничка. Само че с тоя вятър, който духа все по-силно, побързо щях да пресека Ламанша на водно колело, отколкото да й запаля цигарата. Разтварям пардесюто си и тя се притиска до мене. Това девойче има такъв парфюм, че ще накара да затанцуват суинг цял манастир с монаси. Поемам го с пълни ноздри. Сериозно е като миризма и ако не е купен от улица „Дьо ла Пе“ то аз съм първи братовчед на Гьоринг!

Девойчето ми благодари и изфирясва. Докато се чудя какво да й кажа, за да я сваля, тя се е омела от хоризонта.

Продължавам своята разходка, посмръквайки с известна доза меланхолия от този фин парфюм. Тази кратка среща вече се разпада в съзнанието ми. Смътно у мен е останал само този тъжен и благозвучен спомен, този неясен силует, тази нежна миризма...

Пъхам запалката обратно в джоба си. Тогава ръката ми докосва един необикновен предмет, който сто и двадесет секунди преди това не е бил там.

Любопитно го опипвам, преди да го измъкна от джобчето. Размерите му са колкото на голяма кибритена кутия и е доста тежък. Вземам го и го поднасям към очите си. Става въпрос за малък фотоапарат.

Несъмнено работата се забатачва.

Събитията се ускоряват. Няма и час, откакто съм пристигнал в Ла Пан, а ето вече открих един прободен труп и запалих цигарата на едно гадже, което, без да усетя, успя да ми пъкне в джоба фотоапарат.

Мисля си, че именно второто произшествие ме смайва повече. Спомнете си, че човек трябва да е голям хитряга, за да рови така безотчетно в дрешките на Сан Антонио.

---

[1] Брийско сирене — сирене от областта Бри във Франция. (Бел. пр.) ↑

[2] I.S. — Интелиджънс Сървис — Английското разузнаване. (Бел. пр.) ↑

ГЛАВА II

Струва ми се, че този плаж така и така ми докара достатъчно изненади, затова се връщам обратно на главната улица. Ако не е войната, тази пътна артерия наистина ще е кокетна. Магазините са свежи и на-контени като костюми на младоженци, липсват им само хранителни стоки и светлини, за да са наистина привлекателни.

Забелязвам магазинчето на някакъв фотограф и натискам дръжката на вратата му.

Магазинерът веднага скача. Той е дребен, зиморничав човечец, който навярно никога не напуска тъмната си стая.

Питам го колко време ще му отнеме, за да прояви една филмова лента. Отговаря ми, че ако му поверя тази работа още сега, ще мога да я получа утре сутринта.

Това не ме устройва. Ако в този момент под слънцето на Белгия има тип, който да не е сигурен в утрешния си ден, то това е Дечкото, Моя милост, както свойски се наричам.

Поглеждам часовника си.

— Ето какво ще направим — казвам. — Оставям ви моя апарат, а вие тутакси почват да бачкате. Ще ви платя двойна тарифа, но снимките ми трябва максимум след един час.

Той замислено ме гледа. Изглежда стреснат от властния ми тон. Хвърлям поглед в едно огледало да си видя изражението и установявам, че с шлифера и бомбето си със спуснати краища приличам напълно на цивилен шваба.

— Много добре, господине — мърмори той.

Напускам магазинчето му и отивам да се настаня на зимната тераса на едно близко кафене, за да направя детайлна преценка на скорошните събития.

За голям свой позор признавам, че не чактисвам кой знае колко от тях. Тази история, дето се разиграва под носа и пред лицето на фрицовете, ме смущава. Два важни въпроса ми глождят мозъка: Кой е пречукал Слаак? Кое е девойчето с фотоапарата?

Що се отнася до момичето, ако беше някоя от нашите, тя щеше да се разкрие. Освен ако не е била проследена и да...

Да, ето ти идея, която си заслужава...

Поръчвам си двойна хвойнова ракия и троен коняк, за да ми се припише отново хвойнова.

В областта на напитките това е добра система за приложение. А може да сте сигурни, че по тази част аз съм техник, виртуоз.

Но за момента въпросът не е в това, както казал палачът на осъдения, който сбъркал вратата.

Уреченият час с шампиона на хипосулфата изтича. Оправям си сметката и се връщам при фотографа. Той е седнал зад касата си, позиморничав от всякога.

Гледа ме с поглед, изразяващ едновременно изумление и безпокойство. Потръпвам, представяйки си неочаквано, че появилите се изображения върху филмовата лента, която съм му поверил, са може би от такова естество, че да го хвърлят в ужас. Ето защо с несигурен глас го питам:

— Оправихте ли се с моята дреболия?

Без да продума, той откачва една снимка, забодена с карфица на една връв.

— Това... това ли е всичко?

— Да. Останалото не беше проявено. По назначение поставих нова ролка във фотоапарата.

Навеждам се над снимката. Ако съм се надявал на смайващо зрелище, то съм се излъгал. И още как! Снимката показва част от лицевата страна на един магазин и пола от пардесюто на човек, един крак в панталон и една обувка. Това е всичко, което лошо центрованият обектив е успял да улови от човека, взет за мишена. Доста мърляво като резултат!

— Имате ли лупа? — питам дребничкия фотограф.

Той рови в едно чекмедже и ми подава исканата вещ.

Внимателно изучавам снимката. И неочаквано правя дяволско откритие! Този край от витрината, който се забелязва на снимката, е част от „Албатросът“. Разпознавам върху прозореца оцветеното в бяло крило на една от онези птици, които служат за фирма на заведението.

Какво означава тази снимка?

И най-напред кога е била направена?

Преминавам към детайлите. Гледайки отблизо снимката, на тротоара се забелязва празна кибритена кутия. Една блестяща идея като неонна реклама блясва в кубето ми. Тлъсто се разплащам с дребничкия магазинер и търтя на бегом към „Албатросът“. Гледам по земята, празната кутия все още е там. Значи снимката е била направена няколко мига преди това. Наистина рядко се случва толкова лек предмет като една кибритена кутия да остане задълго на едно място.

Като продължавам да гледам снимката, започвам приблизително да се намествам на мястото, където се е намирал човекът, който я е направил. Това място се намира край портала на един гараж. И бързо прещраквам, защото само една малка част от визирания човек се забелязва на снимката: в зрителното поле има един железен стълб.

Нов въпрос: кой е този човек?

Едно птиченце ми казва, че е напълно възможно това да е мръсникът, пречукал Слаак.

Да предположим, че девойчето Х... е подушило някаква гадория в бара. Тя има фотоапарат и започва да дебне отсреща край портала. Чака излизането на човека. Само че женските нямат рефлексии — позната работа! Докато визира фотообектива, и човекът вече е направил две крачки, минавайки зад стълба, който така добре го е скрил, че на снимката едва-едва се забелязва един крак и една съвсем малка част от пардесюто му.

Това е доста обосновано като умозаклучение, не смятате ли?

Изпускам въздишка, конкурираща вятъра, духащ откъм открито море, и си казвам, че е дошло време за почивка и най-разумното сега е да отида да хапна миди с пържени картопки в някой симпатичен ресторант.

Без повече да се бавя, пристъпвам към изпълнението на тази задача.

Има един ресторант на главната улица, боядисан в лимоненожълто, който, ме изкушава. Пълен е с немски офицери, но не ми пука, даже напротив — човек често се чувства по-сигурен в някоя дупка, посещавана от швабите...

И все пак в този ресторант можете да се нахраните по-добре, отколкото другаде, защото, повярвайте ми, тия типове тук обичат да си тъпчат търбусите.

Настанявам се на ъглова масичка и искам менюто. С жизнерадостна вилица се нахвърлям да изучавам какво има за хапка. Ходенето през дюните, сензационните разкрития и разходките на вятъра са издълбали в стомаха ми дупка, по-голяма и от мраморна кариера, която ми се струва, че трудно ще запълня.

Поръчвам вино. Тук бутилка винце струва цяло състояние, но не ми пука. Негово Любезно Британско Сиятелство угощава. За да ми е чиста съвестта, набързо гаврътвам една чашка за негово здраве. Втората чашка изпивам за здравето на добрата ми майчица, която сигурно доста се безпокои за любимия си син у нас, в Сен Клу. Следващите чашки са консумация за мое лично здраве.

Карайки известно време в тоя порядък, започвам да чувствам някакво нежно успокоение в търбуха и решавам да скивам какво става наоколо.

Гледката на плюскаци прусаци нещо ме стяга в гърдите.

В бърлогата се говори на швабски, а това е език, който ми чегърта тъпанчето. Търся в подкрепа някакво лице за успокоение и намирам едно. Това е някаква млада особа, която се храни в другия край на залата.

Аз я гледам, тя ме гледа и внезапно разбирам, че става въпрос за гаджето, което преди малко ми беше пъхнало фотоапарата в джоба.

Първата ми реакция е да стана и да отида да ѝ поискам обяснение. Но тя явно бе усетила моите намерения, защото дискретно ми прави знак. Дали това значи, че тя се е досетила, и ако да, значи ли това, което предполагам: „Не мърдайте, та ние не се познаваме!“

Да, грешката е невъзможна. Цялото ѝ съществуване го потвърждава. „Внимание! Опасност!“

Навеждам се над чинията и се нахвърлям на порцията миди с пържени картопки, която сервитьорът току-що е оставил пред мен.

Опасност! Опасността витае навсякъде в този ресторант, както навън пясъкът се носи из въздуха. И така вони, че чак носът ти се запушва! Разбирам ги тия работи, защото това е миризма, която ми е до болка позната.

С крайчеца на окото киризя над бутилката девойчето-камера. Тя е толкова красива, че трамваите сигурно спират и я оставят да пресече улицата.

Мургава е, но с рижи оттенъци. Кожата ѝ е матова и както ми изглежда, около носа има няколко лунички, придаващи ѝ позабравен чар. Има хубави сиви очи, а устата ѝ като че ли е изписана от четката на китайски художник. Накратко, тя е точно такава кукличка, каквато тип с моя калибър се радва да намери в патъците си сутринта на Бъдни вечер. Ако не беше войната, щях да рискувам един сблъсък с нея и да се опитам да ѝ изнеса лекция с прожекции за любовта.

Безделното ми съзнание си представя нещица кое от кое по-сензационни. Виждам се до това момиченце на Лазурния бряг, гукайки ѝ такива тъпизми, че ако ме чуеше теле на три месеца, би се разплакало...

Но мечтата е твърде крехко нещо. И моята не издържа дълго. Още повече че някакво странно забавление се поражда наоколо. Ох, ще ме простите!

Картечен залп се разнася от терасата. С трясък витрината се срутва и девойчето Х. забожда нос в чинията си. Крякайки, фрицовете скачат от местата си, все едно че са видели да пристига цял полк английски солджъри. Да, това се казва суматоха, голяма бъркотия, връх на върховете, дяволска патаклама, ама велика работа! Немски войници пристигат и застават пред вратата. Сервитьорите се крият зад тезгяха. В кухнята черпакът се е напъхал в нощвите за хляб, но в тая шумотевица обръщам съвсем малко внимание на суматоката. Това, което ме интересува, е бедното девойче. То е единствената жертва на нападението и, както изглежда, вече е пукясала.

ГЛАВА III

Бързо разбирам, че сега ще има олелия. Но този път ще дойдат германците. А те като че ли не обичат някой да им играе битката при Ватерло, особено в заведенията, където кльопат. Нито един от немците не е убит, макар че те твърдо са убедени, че именно срещу тяхната банда кухавели се е бил насочил човекът с артилерията. Ресторантът се напълва с момчета на Вермахта, на които въобще не им е до шеги. С грамадните си муцуни и катарамите по шкембетата всички са нащрек. Една линейка идва да вземе девойчето-камера и прусаците започват да разпитват и джобят всички шапкари, които не са в униформа. Силна тръпка ме щраква в гръбначния стълб, защото, представете си, под лявата си мишница имам един „Люгер“, а това е такава играчка, че ще ми е трудно да обясня откъде се е взела. Все пак не мога да разправам на фрицовете, че тоя патлак ми трябва, за да чистя комини.

Лекичко го измъквам и го поставям върху коленете си. Имайки предвид отдалечеността на моята маса, изчислявам, че проверяващите ще стигнат до мене чак накрая. Значи имам време да взема предохранителни мерки или във всеки случай да действам внимателно.

Вземам ножа и го забивам отдолу под масата. След като съм направил това и след като съм се убедил, че е добре застопорен, закрепвам револвера си за него с помощта на салфетката.

Оф! Готово! Разбирам защо майор Паркинс толкова настояваше да ме спуснат без оръжие. Само че Сан Антонио без тежката си артилерия е като художник без четка или като проститутка без балкони. Все едно да лъскаш бастуна в подлеза на „Сен Лазар“.

Типовете стигат до мене. С безразличие им подавам портфейла. Те се ровят в книжата. Тук обаче работата ми е опечена. Притежавам куп официални документи, които потвърждават, че аз съм някой си Ришар Дюпон от Брюксел, търговец.

Малката церемония е приключила. Те не ми създават неприятности. Един келнер премина счупеното стъкло, а друг хвърля стърготини върху голямото кървавочервено петно, оставено от бедното девойче-камера. За тия оръфляци, дете все още са гладни, хапката се

подновява. А на мен ми писна от такова плюскане. Искам сметката и потайно си прибирам обратно патлака.

Нахлузвам шлифера и напускам трагичния ресторант. Предполагам, че утре сутринта вестниците точно така ще го окачествят.

Като промяна навънка е запрал дъжд. Паветата блестят и сините трамваи, минаващи по крайбрежието, плискат вода. Колебая се накъде да поема. Мисля, че няма кой знае какво повече да правя в тоя пуцинак. Всичко, на което мога да се надявам, е да посъбера малко олово в хранопровода... Слаак, който трябваше да ми даде ценни сведения, е мъртъв. Девойчето, което ми се представи по такъв мистериозен начин, навярно е в същото положение. Не ми остава нищо друго освен несполучливата снимка. Достатъчни са три издънки. Най-добре е да дигам чукалата. Като открият мършата на Слаак, ще ми запуши под гащите.

Но ще е интересно да проверя една друга работа: да установя самоличността на момичето, убито в ресторанта. Не е чак толкова трудничко, ако се премисли добре. Басирам се, че болниците в градчето не са много.

Осведомявам се от един полицаи. Той ми обяснява, че по Царския път имало клиника. Описва ми я.

Откривам я без никакво затруднение. Огромно здание, заобиколено със стени, чийто солиден портал е заключен.

На позвъняването ми отговаря медицинска сестра, напомпала догоре сифоните.

Погледът ми не може да се откъсне от корсажа ѝ. Дотолкова настоява, че бедното момиче се изчервява и започва да пелтечи нещо на фламандски.

Тя е от сорта дебелички-апетитни-червенички. Явно не се превзема много-много, когато някой умник предложи да ѝ покаже японските си щампи; но като че ли не е силничка в областта на „елате, червенушки, да берем в гората теменужки“. Такива преживни мацета като нея с лопата съм ги ринал и знам как трябва да им се говори.

— Вие сте прекрасна, госпожице — казвам пламенно. — Извинете смущението ми, но толкова се изненадах, озовавайки се лице в лице с такова младо момиче като вас!

Тя повече не се изчервява, защото вече до краен предел се е оцветила, но адамовата ѝ ябълка започва да танцува, клепките ѝ затреперват, все едно че чукат морзова азбука.

Тя е готова опечена и аз вече мога да ѝ изиграя моята сценка за тройката.

— Позволете ми да се представя: Ришар Дюпон, журналист. Аз съм от редакцията на вестник „Етоал Белж“ и съвсем случайно се намирах край ресторанта, където преди малко бе извършен атентат срещу офицерите от окупационната армия. Мисля, че само едно момиче беше засегнато.

Тя леко кимва в знак на съгласие.

Цъфвам в усмивка, горя. И то така горя, че навярно мирише на пърлено. Това девойче кльопа всичко, което ѝ кихам.

— Докараха я при вас, нали?

- Да.

— Тя дали... дали е... умряла?

— Не.

— Ще се оправи ли?

— Главният лекар не се надява, току-що ѝ направи второ кръвопреливане.

— Ай!

Колебая се дали да изложа моята молба, толкова съм сигурен в нейната безполезност.

— Мога ли да я видя?

Тя подскача.

— О, не!

— Наистина ли е невъзможно?

— Да.

— Дори и за репортьор?

— Докторът поръча самота и пълна почивка...

— Такъв ми бил късметът. Веднъж и аз да подхвана якой интересен случай...

Дебелото момиче тъпо се усмихва. Много ѝ се иска да ми стане приятна, чувствам го, но въпреки това я е шубе от началниците.

— Сигурно ви досаждам — казвам.

— Не — бърза да заяви тя. — Дежурна съм, защото колегите ми са в столовата.

Казвам си, че сега или никога е моментът, който трябва да се използва.

— Поне не бих ли могъл да разбера как се казва тази личност?

— Не знаем.

— Тя нямаше ли документи?

— Не.

— И... не я ли познават отнякъде?

— Никой не я е виждал преди тази вечер.

— Много хубаво.

Слагам си най-прелъстителната усмивка.

— Толкова по-зле за мене като вестникар. Все пак ми достави удоволствие да се запозная с вас. Бих ли могъл да се надявам да ви видя отново?

Тя навежда глава и прошепва, че не знае.

На женски език „не знам“ горе-долу ще рече „айде, давай! Къде ще паркираме?“

Питам я в колко часа ѝ свършва бачкането, тя ми казва, че към полунощ ще се чуци, тогава ѝ обещавам, че ще дойда да я чакам. Подкрепям това заявление с омайващ поглед. После се омитам. Портата се затваря.

Не отивам далеко, даже не преминавам през портала от ковано желязо и клеквам в засада зад трънките. Ще ви обясня защо действам така, вие сте толкова задръстени, че в кратуната ви навярно има въпросителна, голяма колкото полюлей.

Когато преди малко тая дебелията трътка — медицинската сестра, ми каза, че е дежурна, аз свих на топче едно късче хартия в джоба си и го пъгнах между бравата. Направих го, защото бях забелязал, че портата се управлява автоматично, така че в този момент прекъснах контакта и сега момченце на две години би могло да я отвори.

Светлината в хола угасва и пътят е свободен.

Връщам се до вратата и я побутвам. Както предполагах, тя се отваря без никакво затруднение. Прониквам в хола, където има растения с месести листа и каучукови килими, после свивам по коридора. На архитектите им е дошла страхотна идея, като са застлали земята с каучук. Дебелите ми подметки вдигат толкова шум, колкото муха по пух на патица. А на тия архитекти им е дошла наум и втора добра идея — когато са конструирали клиниката, те са поставили по

вратите малки шпионки, през които, без да се влиза, може да се види какво става в бърлогите. Не ми отнема много време, докато открива стаята, в която е настанена мис Камера (продължавам да я наричам така, тъй като не мога да ѝ прикача друго гражданско състояние). Червендалестата дебела медицинска сестра седи до кревата ѝ и прелиства някакъв роман с илюстрирани корици. Явно търси силни усещания... А може би ме отъждествява с героя от книжлето? Шутките никога не можеш да ги разбереш.

Едно нещо ме удивлява: вместо да я намалят, светлината е като посред бял ден. Вярно е, че ако тази нещастница — ранената, е в кома, това навярно не ѝ пречи много, а освен това позволява да се следи състоянието ѝ.

Във всеки случай това осветление ще ми е от полза. Нагласявам фотоапарата и правя две снимки в стаята.

ГЛАВА IV

Отправлям се към едно кафене. Защото ако цветята се обръщат към слънцето, то батко Сан Антонио предпочита да се обръща към бутилките, но само при едно изрично условие — те да са пълни.

Всичките тези произшествия започват да ми лазят по нервите. Без да си навирам гагата, където не трябва, надушвам какво голямо яйце ми се пече на задника.

Бас държа, че не са успели да не ме забележат по тия места. Особено в тоя сезон. И няма да е за чудене, ако някой ме е видял да говоря с бедното девойче-камера. Дори и да имат акъл колкото буре с бира, швабите без никакво съмнение ще пожелаят да си чукнат специална среща с любимия син на Фелиси.

А аз хич не се блазня от мисълта да ми тикнат нажежен ръжен в задника. Не съм от тия типове, които се пишат ербапи и твърдят, че каквото и да им правят, няма да проговорят.

Уж силни духом, винаги те са първите, които се разплямпват, когато ножът опре до кокала. Ще ви изрецитират даже и телефонния указател „Ботен“ (на Париж и околностите), щом само трепнете с мигли. Първото нещо, което трябва да направя, е да скатая изщраканата преди малко филмова лента и второто — да се чупя оттук.

Вадя ролката от апарата, отивам в тоалетната на бистрото, гася светлината и опипвайки, късам първите изщракани пози, свивам ги и ги увивам надве-натри в станьола. Слагам всичко това в един плик и се връщам на бара.

Пиша си псевдонима (името де) върху плика, а отдолу посочвам адреса: „До поискване, Брюксел.“ Спомням си, че на две крачки от бистрото бях видял пощенска кутия. На излизане от бара се отправям към нея.

Във въздуха витае неопределена миризма на пърлено и увереността, че някаква дебнеща опасност ще ме сполети, нараства.

Приближавам се до пощенската кутия. Сигнал до нея, спирам, за да запаля цигара. Държа плика в ръка. В момента, в който тръскам кибритената клечка, за да я загася, пускам плика в кутията.

Готово!

А сега на пръсти трябва да очистя терена. Остенде е моята цел номер 1.

Как да стигна до там? Дали последният трамвай, който прави връзката по крайбрежието, е минал?

В този момент, сякаш за да отговори на въпроса ми, едно такси, търсещо клиенти, бавно изниква на булеварда.

Правя му знак, без да се надявам много, че ще спре, но като че ли имам късмет, защото то удря спирачки.

Бързам натам.

— За Остенде — казвам. — Може ли? Ще платя, колкото трябва.

— Качвайте се! — отговаря човекът.

Мятам се в таратайката при шофьорчето. Едва отпуснал се на седалката с лекотата на тюлен, другата врата се отваря и някакъв тип се намъква в колата.

— Виждате много добре, че колата е заета! — измучавам.

Той ми се хили като нацепен пъпеш.

Тогава се усещам, че в ръката си държи патлак с късо дуло и че същото това дуло ме гледа право в очите.

Леле-мале, започвам да виждам двойно и тройно! Дулото на тоя пищов ми изглежда широко като вход на метрото. Вярно е, не ми е за пръв път чешити като този да ме заговарят, държейки подобни принадлежности, но все пак потръпвам.

— Какво значи това?

Без да отговори, оня затваря вратата на таксито. Шофьорът, който — сега го разбирам — е съучастник, потегля, без да го е грижа за нищо.

— Добре изиграно — казвам.

Другият злобно се изсмива.

— Господинът е познавач.

— Мангизи ли ще ми искаш?

— Не те бърка.

— Французин ли сте?

— Двадесет години бях келнер в едно парижко кафене.

Гледам го — немец е, такава мутра има, че никой няма да го сбърка, даже и фатмак.

— Господинът подготвяше реванша, сервирайки ракийка с гранатки, така ли?

— Млъквай!

— Тевтонският рицар на лимонадата...

Той се ядосва.

— Казах ти да си затваряш плювалника! Или искаш да те накарам да си глътнеш ченето?

Аз не говоря много чужди езици, но ако има някакъв диалект, от който веднага разбирам, това е точно този.

— Много добре — казвам и се свивам в ъгъла си.

Тиквеникът се изхилва самодоволно. Тоя келеш би могъл да си намери работа при всеки режисьор в киното.

Висок е, рус, лицето му е като нож за рязане на хартия. Погледите ни се кръстосват и имам усещането, че съм хванал оголен електрически кабел.

Той е точно от тези господа, които ще ви смотат червата около врата с висяща воденичка за украшение, без да престават да си пият ноктите по краката.

Таксито се втурва в нощта. Гумите свистят по пътя. Напускаме града и освен пръснати вили нищо друго не забелязвам.

Отляво се чува дълбокият и сърдит грохот на Северно море. Хоризонтът е празен, празно е и небето. Чувствам се изоставен.

Защо ли не си останах в Англия, да си въртя някоя готина авантюрка, дискретно закътан нейде из Шотландия?

Таксито свива право надясно, за да поеме по малък път, виещ се през дюните. Още един завой и ние преминаваме през портала на голямо имение.

Шофьорът спира пред огромно каменно стълбище. Слиза и идва да ни отвори.

— Господин Баронът пристигна — казва ми дългият пръч, като ме натиска с патлака още по-силно в слабините.

Изглеждам го така, като негласно му давам да разбере, че ако Господин Баронът нямаше в ребрата пищов девет милиметра, щеше да му покажа какво значи една панасерка в долната част на брадичката.

Все така подбутван от дулото на пищова, аз се приближавам към стълбището и го изкачвам.

ГЛАВА V

Когато стигаме до края на стълбището, вратата се отваря. Едър мъжага се появява в рамката на вратата. Казва нещо на немски и моят чичероне кратко, утвърдително му отговаря. Едрият мъжага явно е имал за прадядо Кинг-Конг, защото, ако се използват космите по веждите му, биха се получили дванадесетина четки от много подходящ сух трескот. Бузите му са сини, тъй като не се е бръснал сигурно от всемирния потоп. А по кубето му напротив, има толкова коси, колкото на осветен километричен камък. Очите му те карат да си представиш телешка глава, готова за консумация. Той ги обръща към моята грациозна персона, но това зрелище го трогва толкова, колкото употребявана машина за къдрене.

Усмиввам се сърдечно, като казвам:

— О-о! Господин Бозембо, как сте?

Той прокарва по увисналите си джуки език, голям колкото шницел, и ми казва на развален френски:

— Бабаит, значи, така ли? Не обичам бабаитите, отведете го в салона, Артур!

Ето ни в задушевни отношения. Салонът е богато обзаведен, както всички белгийски салони. Белгийците са хора, които знаят как да живеят. Доказателството е, че всички имат коли, големи колкото „Куин Мери“, и изкупуват две трети от бургундската ни продукция. Немците, които току-що са ме отвлекли, явно са се настанили тук като кукувички в празно гнездо, след като са пирографирали мъничко по месата на собствениците.

В средата на салона царствено е разположен великолепен хармониум, на който някакъв педеруга с лице на изрод свири благодарствена църковна песен.

— Ако сте ме довели тук за Вечерня, нямаше нужда да харчите гориво, можех да отида на някоя църква и в градчето...

Горилата бърчи вежди като четки за събиране на трохите по масата. Внезапно обявява:

— Тоя съм го виждал някъде!

Аз също уверявам, че съм го виждал — в зоологическата градина на Венсан и че даже съм му подхвърлял фъстъци.

Той вдига рамене.

— Как се казвате?

— Христофор Колумб!

Артур ми тегли един удар зад китарата. Ако тиквата ми не беше от желязо, да съм си изкихал мозъка. Все пак залитам няколко крачки и за щастие се просвам в един фотьойл.

Тъпанарът на хармониума продължава да копае изкуство. Така се стареа на педалите, все едно че се тренира за пробегата Бордо-Париж.

— Навярно съм виждал снимката ви в някой френски вестник — подхваща Бозембо. — Може би преди войната. Не, по-скоро! (Той подскача). Сетих се! Случаят с ампулата! Комисарят Сан Антонио, а? Доста неприятности ни създадохте, но нашите служби не успяха да ви ликвидират...

Той се усмихва, по-благ от всякога.

— Това обаче е пропуск, който ще бъде попълнен в много близко бъдеще.

Типът на хармониума удря един последен акорд. Обръща се и тогава забелязвам, че не прилича чак толкова на мошеник. Той е слаб и русоляв, точно това ме е подлъгало. Обаче като го гледаш насреща ти, веднага си даваш сметка, че е човек на висота. Лицето му е малко по-бледо от крема „Шантий“, очите му са зеленикакви и ледени като планинска вода, а устните му са толкова тънки, че устата му прилича просто на някаква цепка.

Той е елегантен, почти хубав. Във всеки случай странен.

Бавно става и се приближава. Човек би казал, че е от породата на семейство котки. Останалите мълчат. Едва сега ми щуква, че Великият Маниту на шайката това е той.

Настава дълга тишина и чувствам, че ако начаса не стане някакаво чудо, ще изкарам нощта при Свети Петър.

Музикантът пъха ръка под самото ми и вади пистолета. Студено подхвърля няколко думи на своите съучастници, сигурно им трие сол, че са пропуснали да ми вземат оръжието.

С леден глас той ми заявява:

— Господин комисар, тези господинчовци не са дооценили стойността ви. Сметнали са, че не е хубаво да ви обезоръжават.

Оставя малка пауза:

— Значи на посещение в Белгия?

— Както виждате...

— Лондон ли организира туристическите разходки?

— Точно така!

— Доста съм слушал да се говори за вас...

Правя лек поклон.

— Ласкаете ме.

— Да кажем, че ви изказвам уважението си... И съвсем естествено, тук сте с бойна задача?

Не отговарям. Навлизаме в опасна зона.

— Приемам мълчанието ви като съгласие... — продължава той.

— Значи, след като сте тук с бойна задача, сигурно имате хора, с които ще се срещнете; ние бихме искали да знаем кои са те.

Аз блъфирам.

— Вижте какво, стари приятелю, не си блъскайте напразно тиквата. След като сте чували да се говори за мен, трябва да знаете, че няма да се разприказвам. Естествено, можете да опитате всякакви изпитани нещица по моето тяло. Ако сте садист, както по-голямата част от вашите приятелчета, направете го, но трябва да бъдете дълбоко убеден, че това с нищо няма да ви помогне. Казах. Млъквам окончателно...

Човекът с хармониума вади една великолепна табакера от кобура си и се почерпва с цигарка.

Предполагам, че за да спази традицията, той ще поднесе една и на мен и вече се усмихвам от умиление.

Но той си прибира табакерата и аз оставам с пръст в... уста.

— Ще бъда професионалист, господин инспекторе — казва блондинът. — Вземам под внимание, че няма да проговорите и ще ви спестя някои церемонии, които развързват езика на хората.

Той се обръща към Артур и шофьора.

— Отведете господина в мазето и без грубости го екзекутирайте.

Продължава да ми се усмихва.

— Понякога сме рицари.

— Благодаря — казвам.

Артур ми прави знак с пищова да стана.

Изправям се.

ГЛАВА VI

Хвърлям един последен поглед към младия шеф. Той придърпва маншетите си и сядва пред хармониума. Приготвя се да издрънка голямото „Ларго“ на Хендел, но аз го прекъсвам.

— Кажете обаче...

— Желаете ли нещо?

Някакво презрение се прокрадва в гласа му.

Тоя страхопъзльо си мисли, че и аз ще свия платната! Може би се надява, че ще му лижа чепиците и ще го моля в името на старата ми майчица.

— Името ви — казвам.

— Улрих, защо?

— В случай, че отново се срещнем тия дни.

Е тука мога да се изфукам, че направо го скапах. Всичките ме гледат, все едно че съм марсианец на разходка по Земята.

— Господинът се перчи — присмива се накрая Артур. — Господинът може би не е разбрал къде го водим!

— Да се екзекутира! — отсича Улрих, като нетърпеливо щраква с пръсти.

Екзекуция! Става за артист тоя шегаджия...

Един след друг излизаме от стаята. Шофьорът минава отпред, отзад Артур ме подбутва с дулото на револвера си. Положително на този тип това му е мания!

Веднага извиквам на помощ моя ангел-хранител и горещо го умолявам да излъска до блясък щастливата ми звезда. Сега е моментът да ѝ направи едно експресно химическо чистене в някое ателие за бързи поръчки!

Мисля като светкавица. Казвам си, че ако се намеря в мазето, вече ще е много късно за действия.

Ето го и стълбището.

Шофьорът започва да слиза.

Аз също. Пот тече по челото ми, все едно че съм матрос, пренасящ въглища от трюма до парните котли.

Ах, как бързо лети времето!

Внезапно нещо ми проблясва в съзнанието.

Ще действам точно след четири секунди.

Шансът ми е малък, като милиметрова хартия за цигари, но все пак ще се пробвам, това е последното, което ми остава.

Ето как ще стане работата: забелязвам, че стълбището, но което слизаме, свършва в тясно перпендикулярно коридорче. Следователно в края на стълбището малкият ни кортеж ще е принуден да завие или наляво, или надясно. Захапвате ли?

Значи, като се има предвид теснотията в коридорчето, в момента на завиването аз ще се окажа за частица от секундата извън зрителното поле на единия или на другия от моите пазачи.

Мрачно е, както в повечето мазета.

Стигаме до края на стълбището. Все едно че нищо няма, аз правя половин крачка напред, така че да съм по-близо до шофьора, отколкото до Артур.

Ето, готови сме, завиваме наляво! Бърз като език на хамелеон, забивам един парен чук на шофьора. Вложил съм всичко от себе си, този удар може да приспи и възрастен носорог. Шофьорът леко изкътква и се поваля напред. Прилепвам се до стената и в момента, в който Артур завива, го посрещам с един шут в топките. Всичко става за по-малко, отколкото е необходимо, за да го кажа. Артур залита и стреля. Един куршум ме драсва по гръцмуля. Два сантиметра по-надясно и трябваше да си поръчвам дървено пардесю.

Със стиснати зъби се нахвърлям на артилериста.

Втори куршум преминава през панталона ми.

Това момченце има дарба за стрелба в затворени пространства.

Сграбчвам му китката и му измъквам пищова в момента, в който от дулото изскача трети куршум. А той го помирисах съвсем отблизо! Тръгвам да се изправа с патлак в ръката, но навреме забелязвам, че в свободната си лапа Артур държи нож и ако предварително се изправа, той ще може да направи фаталното движение. За една бройка спокойно ще ме прикове.

Изръмжавам в ухото му:

— Я да пуснеш тая клечка за зъби, Артур!

Той ми отговаря, намесвайки майка ми и леля ми.

Чувствам острието на ножа по кожата си. Я го виж ти! Това момченце е направо като змия, скивай го как бързо се изви.

— Пускай това нещо веднага или ще ти светна един куршум в тиквата!

Опирам револвера под брадичката му. Моето движение му е позволило да избута ножа напред и този път острието чопли сериозно месата ми.

Няма какво повече да се колебая: стрелям!

Черепът на Артур се пръсва из мазето.

Ставам и се приближавам до шофьора. Точно в този момент той се съвзема. Отзад на главата си има цицина, голяма колкото шраусово яйце. И тъй като аз съм за хармония на формите, сервирам му още една порция (с кокали) отпред по кубето. Той веднага се приспива отново, докато друга цицина бясно изниква като херния във въздушна камера.

С котешки стъпки се връщам в салона. Преди да бутна вратата, наострям уши. Улрих все още твори музика.

Внезапно влизам с патлак в ръката.

Моето фалшиво педи от хармониума тъкмо извайва „фа диз“, над което се е мъчил.

— Мараба, Тото — казвам му. — Надявам се, че не закъснях много...

От изненада дебелият Кинг-Конг си пуска лигите по вратовръзката, хвърляйки настоятелни погледи над рамото ми.

— Недей, ще си изкривиш шийните прешлени, Бозембо — казвам. — Ако си търсиш двамата казаци, те са долу в мазето. Артур е с дупка в чутурата, а другият пергиш — напротив, има две цицини като камилски гърбици...

Дебелакът не издържа.

За да проверя дали е от плът или подсилен с чугун, му первам един „боздуган“ в слепоочието с дръжката на пищова. Е, явно е от плът, макар че привидно е обратното, защото прави едно „шлъгодуп“ с гагата си и се плъосва като килимче пред леглото.

ГЛАВА VII

Оставам насаме с колоездача по хармониума. Трябва да призная, че той за нула време се е съвзел от изненадата. Много е спокоен, почти лукав.

— Браво! — измърморва той. — Установявам, че не напразно ви се носи славата. Трябваше да се досетя, че двама души са недостатъчни да пазят човек с вашия калибър.

Не можете да си представите колко започват да ме товарят многословните му врели-некипели. Тоя пилигрим ми лази по нервите, навярно се е учил да срича по някой учебник за рицари. В главата му е каша и за да се покаже гангстер, той се мъчи да прикрие объркването си с високопарни слова. Решавам да му кажа какво мисля по въпроса.

— Слушай, съкровище — атакувам го. — Ужасявам се от такива като тебе. Такива, които си търкат кечето с кислородна вода, не ги кльопам и затова ги прекарвам през сокоизстисквачка, особено когато издават нареждания да ме очистят, разбираш ли? Мислиш се за много силен, защото приказваш като ония по бойните полета в картинките на Епинал, но твоите сценки въобще не ми минават.

Подсмихвам се. Внезапно обаче усмивката ми застива на зурлата — Бозембо е смлял моя „боздуган“ и се изправя в другия край на стаята с патлак около десния си показалец.

Не е сега моментът да му разправам за живота на пчелите.

За щастие Сан Антонио има малко повече рефлексии, отколкото порция спагети!

Правя му дупка като от десет стотинки в гърдите и той си отваря устата, като че ли не може да разбере какво става. Вече не мисли да използва патлака, както аз не мисля за маркиза дьо Севинье.

Той залита и се срутва върху хармониума. Получава се странно концертно за агония в „до мажор“.

И докато съм във форма, давам на Улрих да разбере кой съм.

Тряс, тряс!

На война като на война. До преди малко той командваше парада, сега е мой ред.

Но този, който се ококорва, това е именно единственият син на Фелиси, иначе казано — дечкото моя милост, и още по-иначе казано — известният комисар Сан Антонио.

Улрих, противно на всякакво очакване, не пада. Стои като истукан, с нежна усмивка на тънките си устни.

Разбрал е преди мене, че револверът ми е празен. И то празен като зала за конференции, когато на афиша е обявено, че гостенин ще е Анри Бордо.

Последното си куршумче съм изпаткал в търбуха на Кинг-Конг.

— Без късмет — мърмори Улрих.

Бавно пъха ръка във вътрешния си джоб.

Чувства, че съм обезоръжен. Между нас двамата е хармониумът, значи не мога да се намеся. Той изцяло разполага с времето си... В подобни случаи най-до-бре е да вдигнеш бялото флагче и да си спомниш, че ако бързаш като пуле пред майка си с вързани крака, могат да се постигнат интересни резултати.

За щастие не бях затворил вратата.

Един скок назад и съм излязъл от стаята.

Тия дни трябва да се цаня на работа като див заек при някой фокусник: имам дарба за това! През прозореца Улрих сее олово, но костилките му се губят нейде сред природата.

Пътят мирише на дъжд и на морски водорасли. Нося се със скоростта на дива свиня, като хвърлям погледи назад. Ще ми кажете, че не е благоразумно да оставам на този широк друм, но аз ще ви се противопоставя, че така е много по-добре, отколкото да се мотам из дюните, чиито клопки нито пък география познавам.

Всичко изглежда спокойно, но докога?

Неочаквано влизам в едно село. Забелязвам немски камион, спрял пред едно голямо здание. Пъхайки си гагата през каросерията, установявам, че вътре има питки хляб. Камионът е със запален двигател, доказателство, че скоро ще поеме в мъглата.

Не се колебая и се покатервам в колата. Ето това е място, където швабите няма да се сетят да ме потърсят.

Хубаво скрит зад купчина хляб, аз чакам... Не много. Двама прусаки се качват в кабината и ние потегляме.

Пътят следва крайбрежната ивица. Преминаваме през заспали градчета, все на скорост.

Това продължава известно време, после намаляваме.

Сега е моментът да напусна таратайката. Ще стане готин номер, ако се приземя в центъра на някоя казарма, пълна с войници — от трън, та на глог!

Само като си го помисля, и се накокорчвам...

Увисвам се извън камиона и хоп — скачам.

Нещо силно се измята в левия ми глезен. За миг се опасявам, че съм си навяхнал крака, но не. Всичко е О. К.

Закуцуквам по влажния паваж с някаква смътна наслада.

На една крайпътна табела е означено с големи букви „ОСТЕНДЕ — два километра“.

Опипвам джобовете си, за да намеря цигара — те обаче са празни и в тях няма нищо освен пистолета, също празен.

Оглеждам калибъра му на лунна светлина и пускам една ругатня: пищовът ми въобще не е празен — в пълнителя има още четири патрона, просто предпазителят е до спусъка, навярно несъзнателно съм го бутнал, като съм стрелял.

Тоя проклетник Улрих никога няма да разбере какъв късмет е извадил.

ГЛАВА VIII

Когато пристигам в Остенде, вече е късно. Дъждът не е спрял, даже напротив, като че ли е удвоил силата си. По пристанището мирише на мокри кучета, на мокри въглища, на мокро изгоряло масло. Не си губя времето за посещения в града. Потъвам в първия изпечил ми се хотел, издигащ се точно срещу последната спирка на трамваите, кръстосващи по Царския път.

Портиерът ми предлага стая на третия етаж, на приемлива цена. Казвам „става“ и той ми дава ключ с топка, посочвайки ми асансьора.

Стайчето не дразни. То е голо, студено и имам чувството, че също мирише на мокро. Леглото е застлано с кървавочервена покривка, която би очаровала художник-модернист. Тъй като нямам предубеждения към червеното, без да се превземам, лягам в талаша и отцепвам. Хъркотя, ау, чувам се, как хъркотя! Съседите сигурно си мислят, че става въпрос за американско въздушно нападение и ако не са започнали да си стягат партакешите, за да слязат в укрытията, на!

Изморен съм, опиянен съм от въздуха на открито, преситен съм от вълнения. Дори и да ми гръмнат запалителен патрон дум-дум в задника, пак няма да се вдигна. Трябва изцяло да се възстановя. Утре сутринта трябва да се държа на краката си, защото ми се струва, че се подготвят страхотийки наоколо.

Дискретно почукване по вратата ме събужда. Отварям си широко зъркелите и забелязвам, че земята се е завъртяла и отдавна е ден.

— Какво има? — питам.

— Закуската ви, господине.

Каква е пък тая безценна бърлога, дето ви коткат, молим, с хапката за закуска? В крайна сметка идва тъкмо навреме, защото точно сега съм огладнял като канибал.

Ставам и отивам да отключа портата. Тя се отваря. Двама чешити, голям формат, като гардероби от полирано махагоново дърво, влизат в стайчето. Единият от тях държи ръката си в джоба.

Тъй като съм малко по-досетливичък от резен пъпеш, начаса ми се изяснява, че си имам работа с ченгета. Не с белгийски ченгета, ами

с истински нацистки полицаи, от ония служби за сигурност.

— Какво има, господа? — питам учтиво.

— Германска полиция — бавно заявява онзи, който е от инициативните.

Другият отива направо при партакешите ми, нахвърляни на кревата; добросъвестно ги опипва, за да провери дали някъде сред тях не се крие оръжие. Тука обаче съм го изментил, защото отколе ми е мания, когато къртя на чуждо място, да си пъхам своя автоматичен приятел между леглото и дюшека.

Първият ми казва:

— Вие сте арестуван, облечете се!

За да спечеля време, питам:

— Какво съм направил?

Единственият му отговор е да повдигне монументалните си рамене.

— В края на краищата какво? — викам. — Не може да арестувате хората без причини!

— Не — казва гардеробчето от полирано дърво с някакво Шекспирово изхилване. — Никога без причини! Обвинен сте в убийство!

Той продължава да се усмихва.

— В убийство и може би... в още нещо!

Добре, работата ми е спукана. Кариерата ми на таен агент от „Интелиджънс Сървис“ не продължи кой знае колко дълго.

Момчетата от I.S. начело с майор Паркинс ще си помислят, че прославеният Сан Антонио, асът на асовете от френските секретни служби, просто е бил един обикновен маниак и лапнимуха. Вярно, кофти е още от първия път да се оставиш да те спипат. Има за какво да се съжалява, че са ме отстранили!

Двамата мастодонти ме наблюдават внимателно. Единият е застанал пред вратата, другият пред прозореца. Този, който пази портала, продължава да си държи ръката в джоба. Гледа ме лакомо. Едно мое погрешно движение и за него ще е удоволствие да ме изкльопа като печен овнешки бут с чесън.

— Облечете се! — заповядва вторият.

Тогава започвам да се навличам, като мърморя недоволно, за да ги приспя. Целта ми е да мина за тип, смазан от обратата, който са взели

събитията. Ще ми се тия братлета да ме смятат за страхопъзльо, защото всичките те са шубелии, но се смятат за такива супермени, че останалите за тях не са нищо повече от чистачи на кенефи.

Работата става. Те се занасят и си приказват щуротии на немски, засягащи моята достопочтена личност. Най-сетне аз се обличам, след което си нахлузвам обувките. Гледам да не свърша много бързо, правя се на нервозен тип. Толкова и така добре, че когато присядам на леглото, за да си вържа патъците, двамата тъпанари си свиркат и продължават спокойно да ме наблюдават.

Връзвам си обувките. Внимание, Тото! Сега е моментът да намериш четирилистна детелина! Ако късметът ми е отишъл да си пие кафето, всичко ще ми се напише на гърба! А ако, напротив, не ме е напуснал, може би ще мога да се измъкна от това кофти положение.

Точно в момента, в който ръката ми отпуска дясната обувка, аз се обръщам лекичко и я пъхам под дюшека. Верният „Люгер“! Хващам го здраво, издърпвам го от топлото му скривалище и се обръщам към изправилия се пред вратата чешит. Той няма време да осъзнае какво става, вече съм му изиграл цирковия си номер. Не напразно печеля всички медали на полицейските състезания по стрелба! Засаждам му една костилка точно в междувеждието. Това изцяло му променя физиономията. Ако все още можеше да се погледне в огледало, нямаше да се познае. Но не се бавя в съзерцание на своето творение. Има още едно приятелче зад мене, което сигурно не рецитира папуаската азбука в тоя момент. Хвърлям се от другата страна на кревата и се приземявам върху килимчето точно в момента, в който базуката на грамадния шваба започва да бълва олово.

Има добър ден от мене, защото стоката му се пръсва из дюшека. Правя няколко бързи припъзлявания и внезапно се появявам изпод кревата.

Прас! В зъркелите! Ще се побъркам, ах в каква форма съм тая сутрин! Вторият бабаит поема един куршум и в гърдите, изсипвайки се на паркета като вол, засегнат от гръмотевица.

Казвам „гут найт“ й правя точно това, което направил оня авер, който, излизайки от стаята на любовницата си, се озовал лице в лице със съпруга на същата: изфирясвам по стъпалата с такава скорост, която би могла да се изчисли в светлинни години.

Скапанякът на рецепцията ме гледа как се нося, слисан до немай къде.

В хола е пълно със сбиротък, тъй като гърмежите са се чули почти навсякъде.

— Бързо! Бързо! — дера се. — Полиция! Горесте избиват хора!

Благодарение на общия смут успявам да изчезна по една странична уличка. Намалявам по едно време походката, за да не привлека вниманието. После се отклонявам: голямата ми идея е да стигна безпрепятствено до гарата.

Пристигам. Тогава поразвързвам вратовръзката си, разчорлям косите си и се засилвам към едно гише, като викам:

— Един билет, трета класа, за Анверс, бързо!

Това, което искам, е да задържа вниманието на чиновника, за да може след малко той да потвърди, че съм си купил билетче в тази посока. Естествено вече нямам намерение да ходя в Анверс, нито пък в Гватемала.

Излизам на перона и намирам влака за Анверс. Качвам се в него.

След миг се вмъквам в едно празно купе, преобръщам наопаки двойния си шлифер, изваждам от единия му джоб съвсем белгийски каскет и го нахлузвам до веждите.

Явно Паркингс е чуден организатор — как само си екипира тайните агенти!

Тези поправки по дрехите ме изменят напълно. Все повече добивам правото да се казвам Ришар Дюпон и да съм роден в Брабант.

Слизам от другата страна на перона и на влака за Анверс и тръгвам да търся влака за Брюксел.

Той е два коловоза по-нататък. Избирам вагона в началото, защото по принцип кондукторите започват да проверяват от него, а така ще ми е по-лесно да ги праметна.

Имам страхотен начин за пътуване гратис. В настоящия момент не става въпрос за икономисване, но ми липсва билетче за Брюксел, а няма да е разумно да се мяркам пред друго гише.

Та да се върна на моя гратисчийски номер, той е простичък: по време на пътуването оставам в коридора, за предпочитане в средата. Когато кондукторът стигне до мен, бъркам в портфейла и, усетил се, казвам с извинителна усмивчица: „Какъв глупак съм, мойта жена ги е...“

И типът продължава обиколката си, след като ме е подминал. Аз пък, използвайки, че е влязъл в някое купе, преминавам през влака чак до последния вагон, нещо, от което получавам известно сърцебиене. Докато продължава пътуването, използвам първата спирка, за да слеза и отново да се върна в първия вагон.

Много рядко някой кондуктор не се хваща на тоя номер.

Във всеки случай този път номерът минава прекрасно. Даже авторитетно и решително, на изхода от южната гара в Брюксел аз натиквам в ръката на служителя билетчето ми за Анверс.

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА IX

Паркингс беше предупредил за моето идване един от шефовете на белгийците, така че последният ни най-малко не се учудва, когато влизам в магазина му на булевард „Анспах“ и му нашепвам:

— Помолиха ни да спрем асансьора!

Той ми протяга ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, комисаре. От доста време слушам за вашите подвизи.

Правя леко движение, изпълнено с очарование и скромност, като следвам човека в съседната задна стаичка.

Магазинът е огромен и е натъпкан с купища мебели. Има трапезарии, шкафове, дивани, спални; нещо, което е нормално и в реда на нещата за един магазин, специализиран в обзавеждането на дома с тази особеност, че някои от мебелите не са съвсем за продажба.

Собственикът се казва Буржоа и по националност е французин благодарение на един приятел на баща си. Той е тип на около четиридесет лазарника, със спокоен и енергичен вид, когото Паркингс ми беше описал с хвалебствени слова. Буржоа забелязал, че в неговата група ставали „изтичания“ и предупредил Лондон.

— Надявам се, че ще успеете да откриете предателя — казва ми той, отпушвайки бутилка шампанско.

— Ще направя всичко възможно.

Разказвам му за перипетиите през първия ми ден престой на белгийска територия.

— Слаак убит! — мънка той.

— Като зайче! Не знам дали духът на Д'Артанян е свършил тази работа, но ви признавам, никога не бях виждал тип, убит с шпага.

Повтарям накратко за случилото се.

— Открили са трупа му по-рано, отколкото предполагах: направили са страхотно разследване. Като идиот се оставих да ме сгасят в Остенде в хотела, който е на трамвайната спирка. Ченгетата бяха започнали с... Накратко, въпреки всичко се отървах. Но имаше неприятност и в този момент моето описание сигурно е

разпространено навсякъде. И ако не си плюя на петите, в най-скоро време нещо ще ми се случи.

— Може би ще е по-добре отново да се върнете в Англия — подсказва Буржоа. — Струва ми се, че ще ви е трудно да работите така, преследван от полицията. А, от друга страна, това не е благоразумно.

Съгласявам се с него.

— Слушайте, скъпи приятелю, Сан Антонио никога не е правил издънки! Бях изпратен тук, за да пипна момчето, което шмекерува и се прави на голям хитрец, и ще изпълня моето поръчение. Не се притеснявайте от нищо — присъствието ми не представлява риск нито за вас, нито за вашите другари. Изляза ли оттук, повече няма да ме видите. Единственото, което искам от вас, това е пощенска кутия за Лондон и пълния списък на вашите сътрудници с техните адреси.

Той се изчервява малко и доста сухо ми отговаря:

— Ако си мислите, че мен ме е страх от нещо, мамите се.

След като съм се хванал на хорото, не ме е грижа за кожата. Само че съм поел и смазваща отговорност, така че нищо не трябва да оставям на случайността...

— Хайде, хайде — казвам му, като го потупвам. - Виждам, че и двамата лесно се палим. Вие ми харесвате, Буржоа, аз съм сигурен, че ще свършим добра работа.

Той ми налива трета чашка шампанско и пита:

— Предполагам, че имате достатъчно памет, за да запомните седем имена и седем адреса. Не бих могъл да ви напиша такова готино списъче, ще е много опасно.

— Естествено!

Той ми рецитира готиното списъче на своите другари, в което влизат две жени и петима мъже. Всички живеят в Брюксел. Започва съответно подробно да ми разяснява живота им, но аз го прекъсвам.

— Не е необходимо, Буржоа. Държа лично да си създам мнение за всеки един.

— Може би в действителност така е по-добре-съгласява се той.

— Искаше ми се да проявя две снимки, ще може ли?

— И още как!

Той леко ми кимва и ме отвежда към един голям стар шкаф, отваря му пантите и за моя голяма изненада прониква в гардероба. Виждам го да дърпа някакво въженце.

Дъното на шкафа се плъзва по жлеbove, откривайки малка стаичка без прозорци, без врати.

Възкликвам от изненада. Свалям му шапка на моя търговец на мебели. Нищо по-добро не може да се измисли като скривалище. Кой ли швабски акъл ще се сети, че един от шкафовете на този търговец е в действителност тайно укритие?

На свой ред се вмъквам в шкафа, а после, вече вътре в стаята, всичко зад нас отново се връща на мястото си.

— Моите поздравления! — казвам. — Вашето скривалище е олгайт!

— То е на ваше разположение, когато изпаднете в беда — заявява Буржоа. — Няма да сте първият, който ще го използва, уверявам ви...

В стаичката има радиостанция и всичко необходимо, за да се проявят снимки. Поверявам апарата на моя стопанин и се наслаждавам на уменията, с което той работи.

— Съмнявам се, че ще е нещо превъзходно — казвам му. — Осветлението не беше кой знае какво.

Той нищо не отговаря. На слабата светлина от червената лампа го виждам да потапя проявената лента в някаква вана. После фиксира негатива на чувствителна хартия.

В очакване размишлявам. Горещо ми се иска снимката да е ако не сполучлива, то поне достатъчно ясна, за да може да се определи самоличността на девойчето-камера. Тази душичка ме тормози като пролетен грип. Искане ми се изцяло да се осведомя за нея. Само дано не опъне петалата! Би било жалко — толкова готино телце като нейното! Знаете ли, аз съм доста чувствителен на тази тема: обичам красивото — като почнем от „Лунна светлина“ на „Вертер“ и стигнем до Дядо Мраз, минавайки през гърлите на „Фоли Бержер“.

Буржоа светва, в резултат на което аз запримигвам с клепачи.

— Не е чак толкова лошо! — казва той.

Подава ми парче влажен гланциран картон.

— Вижте!

Съвсем ясно се различава ранената и отстрани до нея — дебелата медицинска сестра. Що се отнася до тази същата, снощи тя навярно цялата се е олигавила, като е забелязала, че не се появявам на нощната среща. Какво пък! Разочарованието е пътят на опита!

— Добра работа! — казвам на моя другар. — Има ли начин да се изпрати тази снимка в Лондон?

— Разбира се...

Вземам снимката и с червен молив написвам на гърба ѝ: „КОЙ Е ТОВА?“

— Изпратете и една-две думи, за да ги осведомите относно моето идване. Безполезно е да разправяте за кашите ми с Гестапо...

— Не се притеснявайте! — усмихва се Буржоа. — Ще минете оттук да си получите отговора на вашето послание!

— Няма ли да е неразумно да посещавам толкова често магазина ви?

— Хайде, чак пък толкова?! ... Само ще ми се обадите по телефона, преди да дойдете. Предполагам, че инстинктивно откривате своите ангели-хранители?

— А как иначе!

— Значи отлично. Просто трябва да се внимава... Буржоа наистина е страхотен тип. Излизаме от шкафа и аз се разделям с него.

В продължение на няколко метра енергично си търкам дясното око, докато подпухне и стане червено, след което влизам при един оптик.

— Страдам от конюнктивит — обяснявам му. — От въздуха и от светлината очите ми страшно се изморяват. Нямате ли някакви очила със съвсем леко оцветени стъкла?

Оптикът има такива работи. Избирам си цайси с обикновени рамки и със съвсем леко оцветени стъкла, за да не привличам вниманието. След това влизам в едно бистро, затварям се в умивалните и изтръгвам тока от едната обувка. Това е, за да си променя походката. Ето, че ненадейно съм започнал едва доловимо и да куцукам. Утре мустачките ми ще поникнат. Даже и бирникът ми няма да ме познае. Работата трябва да стане. Впрочем фрицовете имат описанието ми само от разни посредници, нали светих маслото на двата гардероба, натоварени да ме задържат...

Така че ако не се вра насам-натам, няма защо толкова да се притеснявам от окупаторите.

Купувам следобедните вестници. Всички тръбят за моя случай и — естествено — ме наричат убиец, чудовище, опасен терорист и т.н.

Научавам, че аз съм автор и на убийството на Слаак, чието тяло било открито от някакво момченце, разнасящо телеграми, и че аз явно съм бил от бандата на похитителите, обстрелвали с картечница ресторанта „Кок Арди“ в Ла Пан. Почти нищо не се казва за девойчето-камера, освен че е сериозно ранено. Наричат я единствено „НЕЩАСТНОТО МЛАДО МОМИЧЕ“, което, и вие ще признаете, не ме осветлява много по въпроса за нейната самоличност.

Разочарован, хвърлям журнала в едно кошче и решавам сериозно да се захвана за бачкане.

Наум прехвърлям имената на сътрудниците на Буржоа. Те са седем и предателят е между тях.

Ами ако започна с една от двете жени?

ГЛАВА X

Една от двете жени се казва Лора. Мисля си, че маце с подобно име май няма да има физиономия на продавачка на канелки за баня и тъй като съм чувствителен към нежния пол, както рибата е чувствителна към течната среда, решавам да започна моята проверка с нея.

Тя е свила гнезденце на една живописна уличка на площада край парламента. Мястото е старо, сиво, тъжно и в златистожълто, като някоя стара книга. Но създава все някакво очарование. Съзерцавайки тази фасада с малки прозорчета, аз долавям у себе си някакво неопределено вълнение.

Казвам си, че войната и ловът на предатели са ужасно безрезултатно нещо и мечтая да се намеря между две белоснежни ръце в някоя уютна стаичка. Любовта — това е единствената капчица нежност, която е останала на тази скапана планета...

Стигнал до този момент в моите крайно философски размишления, забелязвам как някаква малка богиня излиза от сградата. Веднага някакъв сигнал като този, с който се обявява пристигането на влаковете по гарите, прещраква в кубето ми. Чувствам, че тази джобна красавица е точно Лора.

Тя среща една цоцолана, малко по-тясна, отколкото складовете на Лувъра, и ѝ казва:

— Добър ден, госпожа Дьолам!

Ако щете ми вярвайте, но гласът отговаря на физиката ѝ. Такъв глас ще ви накара да настръхнете повече, отколкото високото напрежение.

Цоцоланата ѝ отговаря:

— Добър ден, госпожице Лора!

А това трябва да ви докаже, че Сан Антонио има нюх и че няма нужда да ходи при тукашната врачка, за да му метне едни карти и да разбере какво и защо по въпроса.

Без да се колебае, тръгвам след момичето. Следвайки я отблизо, изучавам нейната география. Ох, простете! Един път видели

момиченце с такъв габарит, който знае колко бром трябва да изгълтате, за да заспите. Тя е изваяна като Венера Милоска, има сензационни балкони, които танцуват под, роклята ѝ, докато ходи дълги руси коси, спускащи се до кръста, и крака, които без съмнение грабват всички първи награди по конкурсите за пергели.

С големи крачки тя обикаля из улиците. Спортистка е, установявам го по походката ѝ. Отминаваме улици и улички и най-накрая излизаме на един голям площад, още по-тъжен и сив, отколкото където и да е в Брюксел. Тя отива право в едно кафене и сядна на една маса. Аз правя същото. Скривам се зад един вестник, за да изчакам развоя на събитията. И те не закъсняват. Ако може в крайна сметка да се приеме като събитие фактът, че идва един тип и сядна на масата на Дора.

Тайничко го изучавам. Той е висок, слаб и ако не беше бягащият му поглед, щеше да има доста приятна физиономия.

Този явно не е любовник, защото момичето с безразличие се задоволява да му стисне лапата.

Отварям си широко пеленгаторите, опитвайки се да примъкна нещо от техните приказки, но съм като накакан, защото те си плямпат на фламандски, а няма нищо по-трудно от този език за момченце от Белвил, което по отношение на чуждите езици практикува най-вече — изучавай ме с твоя.

Всичко, което мога да направя, е да наблюдавам. Не пропускам този случай. Мъжът нещо ми напомня. Гледайки го, изпитвам смътното усещане за нещо вече видяно. Но странно, като му погледна лицето-и усещането изчезва. За какво ли става въпрос? Усещането се появи, когато той влезе и ми обърна гръб, приближавайки се до съседната маса. Напразно ще си човъркам мозъка с виличка за десерт, все така ще продължавам да тъна в мъгла. Гласът му не ми говори нищо... Движенията също. Ах, че неприятно! Това е същото, когато се напъвате да си спомните някакво име, което все не може да ви изплува в куфелницата.

Насилвам се да мисля за нещо друго, но напразно. Въпросителната се върти в мене подобно на сламка в речен водовъртеж.

Къде ли съм го виждал тоя скапаняк?

Свеждам очи, един вид да потърся отговор в поръсените по паркета стърготини, и именно това банално движение предизвиква спасителната реакция.

Търся в портфейла несполучливата снимка, изкарана от фотоапарата на девойчето-камера. Внимателно я поглеждам и тренираният ми поглед само потвърждава моето впечатление. Тази пола от пардесю, тази част от панталона и този крак, тази обувка — без никакво съмнение виждам същите под съседната маса. Те са на дангалака, говорещ с Лора. Разпознавам плата на пардесюто — на малки райета; разпознавам ивиците на гащурите; разпознавам и тройните подметки на калеврите. Даже на тока има една драскотина, която личи на снимката!

Ликувам! Няма съмнение, че пипнах вече мръсника, пречукал Слаак и момиченцето от Ла Пан. Пипнах го и сега той ще трябва да ме откrehне за толкова работи, че да може да запълни „Ларус“ в шест тома, преди да иде да си почине в страната на ангелите, а не на лястовичките, летящи ниско при дъжд!

На бърза ръка си глътвам чашката и изчезвам. Предпочитам да изчакам тоя приятел отвън. Така той няма да разбере, че го следя. Скривам се зад един фонтан и започвам да чакам, пушейки някаква отвратителна цигара, която изпуска толкова дим, колкото десет машини за топене на асфалт, излъчвайки абсолютно същата миризма.

Четвърт час по-късно двойката излиза от заведението. Лора леко кимва на аверчето и двамата си разпределят посоките на света. Тръгвам след мъжа. Колкото до малката — имам ѝ адреса и знам къде да я намеря...

Той се отправя към най-близката трамвайна спирка. Загрявам намеренията му и гледам да направя така, че да стигна до спирката преди него. Ясна работа — А, Б и С на преследването е в това: трябва да се върви отпред, а не отзад.

Всеки от своята страна, ние се качваме в каруцата. Аз оставам върху предната платформа, за да мога необезпокоявано да наблюдавам действията на моя клиент. Той като че ли се е замечтал. Известно време се движим с необикновена скорост. Направо да се побъркаш — толкова са бързи тия брюкселски трамваи! Достигаме до някакво задимено предградие, пълно с дечурлига.

Типът слиза. Естествено, аз правя същото.

Той тръгва през някаква изоставена местност, а аз го следвам отдалече, защото в това място моето присъствие може да му се стори подозрително. Все пак успявам да го държа под око.

Десет минути по-късно той спира пред някаква рухнала къщурка, която като че ли се крепи още само благодарение на тапетите, налепени по стените. Здрачът се спуска над града. Въздухът е натежал от миризмата на влага и сажди. Преди да влезе вътре, типът си поема дълбоко дъх, след което потъва в тъмния коридор. Изчаквам малко и когато виждам, че светва на първия етаж, на свой ред се намъквам в къщата.

Стъпалата са дървени. Стените са олющени до немай къде и покрити с надписи, гипсови блокове висят от тавана и арматурата прозира като вътък на изтъркана тъкан.

Вадя люгера от калъфа и започвам да изкачвам клатецето се стълбище, като вземам всички предпазни мерки, за да не проскърца.

Ето ме най-после на първия етаж. Никакъв шум не се чува! Само процеждащата се под вратата ивица светлина издава нечие присъствие. Превивам се на две, за да мога да долепя око на ключалката. Не различавам нищо. Сигурно от другата страна на бравата има езиче.

Прехвърлям се от единия на другия крак, без да мога да взема някакво решение. В този момент усещам в гърба си твърдо присъствие. Такива неща толкова често са ми се случвали, че не ми трябват и двацет секунди, за да разбере какво става. На, да се превърна в металически корниз, ако това, което ми гъделичка плешките, не е дуло на пищов! Забележете, че сам по себе си патлакът не е опасен; това, което е от значение, е в какво душевно състояние ще е малоумникът, държащ го в лапите си.

Не смее да се обърна назад от страх, че ще изтрещи.

Някаква бясна ръка ми изтръгва оръжието.

— Бутни вратата! — заповядва сух глас.

Подчинявам се.

И тримата (типът, който ме респектира, патлакът му и аз) влизаме в една стая, която би просълзила от умиление режисьор-реалист. Тук направо мирише на мухъл. Стените са тапицирани с отвратително жълта като простата хартия, която се е нацепила на лентички, подобно на дървесни стърготини.

Цялата мебелировка се състои от една маса и два стола.

— Сядай! — казва ми мъжът.

Аз сядам.

Едва тогава той се показва. Както и предполагам, става въпрос наистина за мъжа с пардесюто на райета.

— Добър вечер — прошепвам сърдечно.

Той като че ли не оценява шегата.

— Наведи си главата! — заповядва.

— Защо, какво има, царят ли ще минава?

— Наведи си главата!

— Ще ми се завият ангелите!

— Наведи си главата!

Гласът му става все по-властен. Прокрадва се и жестокост.

Подчинявам се. Навеждам си главата, защото той иска да го направя, а е и невъзможно да откажеш на някого, държащ зареден деветмилиметров патлак.

И в този момент получавам един необикновен боздуган отзад по черепа. Бликват рояци звезди и се завъртат наоколо. На 14 юли в Париж все още се намерят младежи, които да се лишат от кльопачката и да присъстват на подобни фойерверки.

ГЛАВА XI

Като че ли морски прилив се е разбушувал в главата ми. Някакво продължително свистене пронизва ушите ми. Отварям си зъркелите и сякаш се раждам повторно.

— Идва в съзнание — казва някакъв глас.

Концентрирам се изцяло. Това не ми дава кой знае колко сили, но ми позволява да различа, че в стаята, в която типът с пардесюто ме е изпратил за малко на оня свят, има двама души.

Той е тук с още едно гадже, което в крайна сметка установявам, че е Лора.

Едва доловимо и немощно се усмихвам.

Желанието ми за усмивки и шеги не е по-голямо от това на онзи, минаващ с колело над Ниагарския водопад, но когато в заобикалящия ме концентрационен свят има кукличка, просто не мога да се удържа!

— Хелюу! — казвам на типа с пардесюто.

Прекарвам ръка зад кубето и я издърпвам цялата оцапана с кръв.

— Благодарности за върховната тупалка по кратуната — казвам.
— С парен локомотив ли ме пометохте отгоре?

Той вдига рамене и казва на Лора:

— От приказливите е, това е на хубаво.

С голям труд и мъка се надигам, все едно че съм гаврътнал дамаджанка алкохол.

— Седнете — казва Лора.

— Това да не ви е мания? — просто измърморвам.

Тя пита:

— Защо да е мания?

— Защото преди да ме трупяса, вашето приятелче ми предложи същото...

Свличам се на един стол, забождам лакти в масата, подпирам брадичка на дланите си и затварям очи за миг, колкото да се съвзема от главозамайването.

Свистенето, което настоятелно ми е мъчило тъпан-четата, престава, а пред очите ми вече няма магнезиеви експлозии.

— Добре — казвам накрая, като се отърсвам. — Та докъде бяхме стигнали?

Лора се пули.

— Да, наистина, докъде бяхме стигнали?

Тя като че ли също не е кой знае колко по-осведомена, отколкото моя милост.

Моят бияч повдига рамене.

— Този тип ме преследваше. Изкачи се в къщата с пицов, започна да подслушва на вратата като последния прислужник. Струва ми се, че това е... да кажем странно и чакам обяснения.

За миг го оглеждам замечтано.

— Хайде! — заповядва той.

Лора жадно ме гледа.

— Не очаквах такова нещо — споделя тихо тя. - Наистина го видях в кафенето... но да го вземат дяволите, ако можех да си представя... Добре че бях забравила да ви предам писмото, това ме накара да дойда тук.

Мъжът с пардесюто става саркастичен.

— Смятате, че не бих могъл да се справя и сам? Та той вече беше „аут“, когато вие дойдохте.

Той сяда на ръба на масата, хваща ме за косите и ми повдига главата.

— Говори, кой си?

— Може би абисинският император, може би Фернандел...

— За отворен се бараш, така ли?

Прокарва език по устните си.

— Обичам бабаитите, без майтап.

Нямам време да парирам крошетото, с което ме перва в слепоочието. Тоя чешит има рефлeksi и като нищо може да съблазни някой шампион по бокс.

— Чумата да те тръшне дано!

А стига толкова, този келеш наистина започва да ми се качва на главата.

— Виж какво, бе Тото, ти докога ще продължаваш да ме смяташ за парцал?

Вече съм се изправил.

Ако тоя тип няма черен пояс по джудо, значи е продавач на халва. От раз ме помита с опакото на лакътя. Озовавам се на паркета, където опитвам вкуса на обилно събралия се разнороден пепеляк.

Сега обаче начаса се възстановявам. За няма и секунда съм на крака. Къде пише, че ще се оставя да ме тормози някакъв си мръсник пред едно от най-прекрасните гаджета, държащо световната купа (както ще кажат спортните журналисти). Грабвам стола, който до преди малко съм удостоявал със задника си, и му го забивам във венците. Ударът го кара да залитне. Тогава плонжирам и хващам краката му с японски ключ. Без да го моля, той се стоварва на тепиха, а аз със събрани крака скачам на гърдите му. Чува се шум като от разцепващ се цепелин. Лицето му се сгърчва от болка и ако иска да си поеме дъх, ще му се наложи да разпрати обяви по вестниците. Възползвайки се от спечеленото предимство, аз му забивам един чепик под брадичката. Ах, как сумти и се мръщи чешитът му с чешит! Ох, госпожо! Човек има чувството, че цял един мравуняк му се е напъхал в слиповете. Така се гърчи на пода, така пъшка, такива къчове хвърля...

Целият този късометражен филм е продължил не повече от минута.

Спирам с циркаджилъка, за да си поема малко дъх, и забелязвам, че това момиченце Лора е взела пищова на тиквеника с пардесюто и е натикала огромната му муцуна на петдесет сантиметра от физиономията ми.

— Ей, маце! — викам й. — Да не гръмнеш! Ще си опръскаш великолепното костюмче, а мен повече няма да ме има, за да ти платя сметката за химическото чистене!

Тя се колебае. Пръстът й върху спусъка се отпуска. Колко бавно се точи времето! Ох, колко бавно се точи това време! И като си помисля само, че има разни момченца, които се оплакват, че по влаковете им се струвало много бавно пътуването... Ще ми се да ги видя с деветмилиметров патлак отпреде... Като в същото време се питам, дали тази добра женица, ръководеща операцията, ще си поиграе малко на Пърл Харбър?

— Вдигнете ръце! — заповядва Лора.

— А как иначе!

Хващам облаците, приемайки най-спокоен вид.

— Не се ядосвайте, Лора...

Тя се сепва.

— Вие ми знаете името?

— Да, а освен това и още нещо.

— Кой сте?

— Ангел, спуснал се от небето.

Тя отново се готви да кипне, после внезапно разбира скрития смисъл на моите думи.

— Не, наистина ли?

— След като ви го казвам.

Посочвам гътналия се тип.

— Ами този псевдокечаджия кой е?

— Тиери Фрейзър...

Правя една малка разходка из паметта си, за да установя, че този Тиери не е включен в списъка, даден ми от Буржоа.

— Той за вас ли работи?

— Да.

— Буржоа в течение ли е?

Сега вече тя оставя оръжието на масата. Името, което току-що съм произнесъл, окончателно я е убедило.

— Казах му, че съм се запознала с един преводач, способен да ни даде интересни сведения. Буржоа ме предупреди да бъда внимателна; досега всичко вървеше добре. Тиери е люксембургец, брат му е бил пребит от германците, той им има зъб, иска да им отмъсти и затова работи срещу тях.

Хм! Всичко това не ми изглежда много естествено. И силно се съмнявам, че тоя мръсник Тиери е изпързлял девойчето.

Той на свой ред идва в съзнание.

— Ще се опитаме ли честно да изясним нещата?

Той се приближава до мен.

Усещам, че пак ще започнем да си разменяме тупалки, но Лора се намесва, викайки:

— Чуйте — казва. — Цялата тази история ми се струва ужасно объркана.

— Това е точен превод на моите разсъждения — казвам.

— И за да можем да я изясним, ще извикаме Буржоа. Той единствен ще може да въведе ред в тази бъркотия.

— О. К. — съгласявам се. — Аз съм „за“.

— Отлично — допълва Тиери. — Докато тази личност не изплюе какво знае, няма да се успокоя.

Той отваря прозореца на къщурката и надрасква нещо на листче хартия. Слага една монета в хартията, свива всичко на топка и вика едно хлапе.

— Иди и телефонирай на този адрес — нарежда той. — Кажи им да дойдат веднага.

Малчуганът на бегом се изнася. Ние тримата оставаме в полумрака. От единия джоб на костюма си Лора вади пакет цигари и ни предлага. Запалваме по една.

— Надявам се, че Буржоа няма да закъснее — казва тя. — Нали не забравихте да отбележите, че...

Тя се стресва и ококорва очи, по-широки и от вход на метро.

Лицето ѝ страхотно побледнява.

— Господи! — мънка тя.

На Тиери като че ли му призлява.

— Та вие не знаете адреса на Буржоа! — възкликва Лора. — Вие не знаете също и телефонния му номер, нито паролата, нищо! Къде се бях запиляла? Значи вие не сте го предупредили!

Тиери едва-едва се усмихва. Продължава блажено да пуши.

— На кого телефонирахте? — вика Лора. Аз я подбутвам с лакет.

— Ето, отговорът на вашия въпрос пристига! — и ѝ посочвам през прозореца.

Две коли, пълни с фрицове, току-що са спрели на отсрещния тротоар.

ГЛАВА XII

Надали чешитът, когото едно време са топнали във врящо олио, за да изтърпи наложеното му божие наказание, е бил по-голям оптимист от мене. С много горчивина си казвам, че вече е твърде късно и че това, което ни се яде, така ще ни подпари, че когато утре изгрее слънцето, нежното ми тяло надали ще има вид на изглед.

Гледам Тиери.

— Комплименти — казвам му. — Откакто свят светува, едва ли е имало по-голяма мърша от тебе!

На него не му пука от моите приказки, защото отново се е докопал до своето пукало и притискайки го към слабините си, се готви да ни пусне по един образец от стоката си.

— За щастие твоите приятелчета бъркат адреса! - промърморвам, поглеждайки през прозореца.

Естествено, той на свой ред поглежда, това е задължителен рефлекс.

Не чакам да се усети, че съм го блъфирал, и му нанасям един „ъперкът“ в лицето. Той се срутва. С един плесник му избивам пищова. Вземам го и му нанасям такъв удар, който е най-малкото първи братовчед на оня, с който той ме нагости преди малко.

После хващам Лора за ръката и я замъквам в съседната стая. Стъпалата вече се люлеят от тропачите по тях ботуши.

Слепоочията ми се покриват с пот. Струва ми се, че кръв ще се лее!

Съседното стайче прилича на предното: то също е съвсем разнебитено. За щастие има прозорец. Засилваме се към него. Установявам, че гледа към задната част на къщата, където се простира изоставената местност, през която бях дошъл, преследвайки Тиери.

Джамът е на около три метра от земята и точно отдолу никнат храсталаци с коприва.

— Скачайте — казвам на Лора.

Тя мигновено разбира, че нямаме друг изход. Прекрива облегалото на прозореца и сръчно се спуска. Нали ви казах, че е

спортистка! Не ми трябва цял век, за да я последвам в купа с коприва. Толкова ни е шубе, че не чувстваме жаренето на тези растения.

Благодаря на Бога, нощта е съвсем тъмна. Когато гръмва първият картечен залп, ние вече сме успели да се скрием в хрусталаците зад оградата.

Не е сега моментът да си играем на „куц-крак“. Набираме скорост и правим такъв старт, че в сравнение с нас Ладумет би изглеждал като еднокрак.

Фрицовете не си губят времето да пукат с картечници по тъмнината, в която се движим. Зад себе си чуваме многобройно топуркане, заповеди, проклетия. Но явно в тая банда има някакъв бивш олимпийски шампион, защото един от нашите преследвачи се откъсва от хайката, спуснала се по петите ни, и скъсява разстоянието. Според мен прекалено. С един пръст вдигам предпазителя на пистолета, който ми е все още в ръката, обръщам се и натискам спусъка. С ръчищата си момчето започва да се прави на семафор, след което се свлича като дърво, резнато до дъно.

Естествено такава играчка на аз да гръмна, ти да гръмнеш не успокоява страстите на нашите преследвачи.

Със съвсем оправдано безпокойство се питам, дали това препускане ще продължи дълго и особено докъде ще ни докара. Измъкваме се от това скапано място, от тая по mans Land^[1] каквато е всъщност тая пустош, и се озоваваме на една осветена улица. Сега ще засмърди още по-лошо. Ще трябва да си номерираме ребърцата, тъй като след малко ще сме готови мишени по избор.

Избутвам с кълка Лора в една странична уличка, все така без да намаляваме темпото.

Този, който може да ми каже накъде се носим, ще получи моите благодарности и медала на косматите от Ориента!

Внезапно гръмват музики, ние свиваме още веднъж, без да успеем да разкараме типовете след нас, желаещи ни доброто, и с горещи гърди, останали без дъх, се озоваваме на една широка улица, където има някакъв панаир.

Начаса благодаря на съдбата, довела ни в това местенце. Може би ако всичко се развие добре, ще можем да се скрием в тълпата!

И докато обмислям този обнадеждаващ проект, чувам пронизително изсвирване.

Други изсвирвания му отговарят. Отдясно и отляво по улицата се появяват униформи. Сред този панаир ние сме обградени. Банална постъпка! Готин травлинг^[2] за киното! Това е смъртта, дебнеща край въртележките с дървени кончета, край блъскащите се колички и край търговците на захарни изделия.

Потъваме сред тълпата, както ножът потъва в масло, нещо, което за момент ни кара да се почувстваме на сигурно място. Може би ще ни унищожат, но това няма да стане без свидетели. Успокоение, което си струва заради другото. Под разноцветните светлини на някакъв навес наблюдавам Лора. Почервеняла е като рак. Сигурно е от усилията, които сме хвърлили, но все си мисля, че и копривата има пръст в това възпламеняване.

Дръзко ми изглежда това девойче. Адски ми харесва.

Онова, което ме устройва, е нейната покорност. Но не някакво абсурдно послушание на примряло от ужас момиче, ами интелигентна и определена покорност на жена, чатнала опасността и решила да се довери на авер от класа, за да се измъкне от кофти ситуацията.

Идеята, че аз съм тип от класа, ме кара да се надувам като ония добродушковци от фирмата „Мишлен“.

Спирам.

— Сега е безполезно да бягаме — казвам й. — Да си поемем дъх и да размислим.

Правим се на силно запалени от стрелбата край една барака, а аз напъвам сивото си вещество, преди да съм го натоварил с още допълнителни часове.

Най-кофтито в тази авантюра е, че Тиери все още е жив.

Нямах време да го довърша и в този момент той сигурно е начело на бандата кухавели, дето ни търсят.

А тези мръсници ще обърнат наопаки целия панаир, само за да ни спипат. Площадът вече е обкръжен и за да се измъкнем, ще трябва да им дадем да разберат какви сме и кои сме. По суматохата сред тълпата, носеща се като повей на вятъра, разбирам, че операциите по пресяването вече са започнали.

— Елате!

Хващам ръката на Лора.

— Какво ще правим?

— Ще се повозим малко на количките.

Тя като че ли е малко изненадана, но ме следва, без да се опъва.

Именно в този момент въртележката е спряла. Бутвам Лора да седне в една количка и сам се намествам на волана.

— Има изгледи да не бъдем забелязани — казвам. - Тук ще сме на прекалено видно място.

Тя разбира.

— Един беглец се навира в тъмни ъгли, а не се прави на храбрец под светлината на прожекторите и пред петстотин човека.

Тя кимва с глава в знак на съгласие. Аз поставям револвера на коленете си и започвам да си проправям път сред останалите тъпанари, намиращи за гениална идеята да се блъскат едни други с колите.

Лора се сгушва до мене. Това ме навежда на една мисъл: прекарвам ръка на раменете ѝ и ние се притискаме като влюбени.

Суматохата около въртележката с количките нараства. Викове като „папир“ кънтят отвсякъде.

Няколко немски войници се качват на платформата на въртележката и хвърлят бърз поглед към хората в количките. Навярно считат, че всичко е тип-топ, защото не настояват повече и се отдръпват малко встрани.

Мисля си, че никога повече в моя скапан живот няма да се кача на такава блъскаща се машинария. Въртим се вече три, четири, пет пъти! Главата започва и тя да ми се върти!

Има такива яки сблъсъци, от които чак мозъкът ми се разбълбуква. Още не съм се оправил от удара, който Тиери ми нацепи по куфара.

За щастие усещам съвсем близо до себе си хладното тяло на Лора, дъхът ѝ е в дясното ми ухо и това ме кара да настръхна.

Изведнъж я чувам да прошепва:

— О, Господи!

Поглеждам я: тя е по-бледа от цикория.

— Какво има?

— Вижте там, близо до касата!

Поглеждам и забелязвам Тиери. Прав върху малкия подиум, той ни е загърбил и като че ли от наблюдателен пост внимателно изучава тълпата.

— Не се страхувайте! — нашепвам на моята спътница.

Притискаме се още по-силно и аз правя невъзможното, за да остана и занапред сред една малка групичка от колички.

Но ето че някакъв вик внезапно се разнася от подиума на въртележката. Гледам натам и виждам едно момиченце да ме сочи с пръст и да реве като белка, хваната в капан. Други хора ме заглеждат и на свой ред се разцвилват.

— Боже Господи — заеква Лора.

— Какво?

— Раната ви отново се е отворила и вие ужасно кървите!

Ето, значи, откъде идвала тази топлина по врата ми!

Проехтява изсвирване, нададено от Тиери, който благодарение на този глупав инцидент току-що ни е открил.

По негов знак момчето от въртележката спира тока и прекъсва музиката. Въпреки царящия наоколо безпорядък настава някаква отвратителна тишина.

Отворете си чадърчетата, приятелчета мои, все ми се струва, че само след малко ще завали калибрована стомана!

---

[1] no mans Land — ничия земя. ↑

[2] травлинг — приспособление за плавно придвижване на снимачната камера. (Бел. пр.) ↑

ГЛАВА XIII

Един куршум рикошира по миниатюрния волан на електрическата ни количка. Откъде ли се взе? Навярно никога няма да го узнаем. Вероятно е от някой немски полицай, пуснал си лигата във вид на обработено желязо, защото откакто е надул свирката, Тиери не е мръднал. Наблюдава ме с очи, в които блестят омраза и някакво садистично задоволство. Ако попаднем живи в лапите му, ще го почувстваме и ние.

— Всичко е загубено! — мънка неразбрано Лора.

Изумителна работа: в най-критичните моменти винаги се намира някакво красиво момиченце като нея, което с приказките си е способно да ви вдигне кръвното.

Загубено! Шансовете ни да се изплъзнем оттук, Боже мили, не са по-големи от тези на оня, който, вкаран в кремационната пещ, може да се надява да умре от студ. Само че ние трябва да се опитаме да направим нещо! ТРЯБВА да се опита, особено когато се казваш Сан Антонио и когато имаш за другар по нещастие гадже от класата на Лора.

Куршумът, изстрелян по нас, е дал изключителен ефект — само докато мигнем, всички типове, дошли да търсят забавление на панаира, са се чупили. Ние оставаме сами с швабите.

Вземам пищова от коленете си и гръмвам двама войници, мотаещи се наблизо.

— Бързо! — казвам на Лора.

Тя скача от количката и се втурва с мене. Някакъв грамаден фриц се изпречва отпреде. Отразявам го с дръжката на револвера. Направо е нечувано: на каква употреба се радва тази дръжка от известно време!

Тичаме до голямата зъбчата железница във формата на осмица. Стигнали до оградата на влакчето, надавам такава гръмогласна псувня, че сигурно са я чули чак в Мароко. Обградени сме. Една дузина картечници в полукръг са насочени срещу нас. Не ни остава нищо друго освен да вдигнем ръце.

Тиери, който отново се появява, дава някаква заповед на немски.

— Какво казва? — измърморвам.

— Искане живи! — отговаря ми Лора, която разбира немски.

— Без майтап? Да не би да смята да трупа мангизи, като ни показва в някой цирк?

За кой ли път хващам ръката на моята спътница. Няма и един час, откакто се познаваме, и въпреки това имам чувството, че съм прекарал половината от своето съществуване край нея.

Замъквам я към вратичката, чрез която се контролира влизането в голямото влакче. Пъхваме се вътре. Това тук не е кой знае каква безопасна зона, защото само една обикновена и крехка дървена бариера ни отделя от немските картечници.

— Стой! — вика Тиери.

— На сестра ти! — отвърщам му аз.

Даваме отпор на нашите нападатели и отстъпваме крачка по крачка. Нито една фуражка няма наоколо и малките кабинки на възженото влакче продължават да вървят празни. Когато се оказваме в близост до една двуместна кабинка, правя знак на малката и ние скачаме вътре. Веднага вопли се надигат сред фрицовете. Те се нахвърлят върху оградата и обграждат дървените колони на постройката.

Забележете — нашето усилие е безплодно, тъй като кабинката прави затворен кръг и в крайна сметка ще се върне в своето първоначално положение. Но след като нямаме друг начин да отложим мига на залавянето...

Засега сме пълни господари на празника: този поглед от горе на долу към една шайка войници и ченгета, натоварени да ви задържат, създава странно впечатление. За момента ние задържаме. И то как! Намираме се на два метра от най-високата точка на колелото, когато кабинката на зъбчатата железница спира. Тиери е заповядал на шефа на въртележката да дръпне шалтера и ето ни сгачени на двадесет и пет метра височина.

— Хвърлете револвера! — вика мъжът с пардесюто на райета.

— Ела да си го вземеш!

— Заловени сте, предайте се!

— Качи се тука да подишаш чист въздух!

Нервите на Тиери са разпънати на кръст, макар че моите реплики не са чак толкова духовити.

— Този тип трябва да е важна клечка при швабите! — казвам на Лора.

— Защо?

— По дяволите! Както изглежда, има картбланш, за да ръководи така операцията!

— Всичко е загубено! — казва тя тъжно.

— Винаги трябва да се казва „може би“!

— Искате ли да ми направите една услуга?

— По-скоро сто, съкровище мое! Готов съм да направя каквото и да е за вас, когато ситуацията го позволява.

— Теглете ми един куршум в главата.

— Моля?

— Умолявам ви да ме убиеете. Не държа да попадна жива в ръцете на Гестапо. Знам прекалено много и ... малко ме е страх от мъченията! — добавя тя, като свежда глава.

— Не говорете глупости, Лора! Такова малко съкровище като вас няма право да говори такива неща. Колко пъти съм изпадал в подобни ситуации, винаги съм успявал да се измъкна, както знаете, става във филмите и полицейските романи!

Аз съм симпатичен герой, а в добре скалъпените историйки един герой симпатяга никога не предава Богу дух. Този малък разговор, провеждащ се най-отгоре на една зъбната железница за развлечение по панаирите, може да ви се стори и тъп, след като цяла банда въоръжени мъже ви е обкръжила и някакви си две хиляди зяпачи ви гледат.

Обаче това си е чистата истина. Ние спокойно разискваме, все едно че се намираме на терасата в някое кафене от сорта на „Дю комерс е дьо л’ Абисини реюни“.

— Вие какво чакате? — викам на Тиери. — Да ви изпръцкаме консерва говеждо ли?

— Хвърлете револвера и ще ви позволим да слезете, като включим тока.

Естествено тия храбреци се нервират, че пред спокойното брюкселско население някой ги взема на подбив. Като развлечение на празника нашето надминава всичко!

Поглеждам зад себе си, тоест малко по-нагоре. Връхната точка на зъбчатата железница представлява една много малка платформа, след което следва главозамайващ наклон.

Няколко минути съзерцание и аз навеждам глава.

И тогава забелязвам нещо, което, повтарям го, е благодарение на целокупната гледка, която ни се представя оттук: **ВСИЧКИ ПРЕСЛЕДВАЩИ НИ ГЕРМАНЦИ СА ОТ ВЪТРЕШНАТА СТРАНА НА ОГРАДАТА.** Което значи, че ако успеем да слезем по една от подпорните колони, забучени покрай улицата извън тази ограда, за да се спуснат по петите ни, германците ще се видят принудени да излизат през малката входна вратичка.

— Минете пред мен! — нареждам на Лора.

Отдолу нашите преследвачи могат да различават само главите ни, и то доста лошо, защото е нощ.

Свалям си шлифера, свивам го на топка и стягам тази топка през средата с помощта на колана така, че да се получи пакет във формата на осмица. Държа другия край на колана. Ако работата стане така, както съм я замислил, след малко ще се позабавляваме. Под нас фрицовете нещо се наговарят.

— За последен път, хвърлете оръжието си! — вика Тиери. — Ако ли не, откриваме огън!

Ау, направо да се побърка човек, като си помисли, колко ги безпокои моят патлак тия птички с цвят на кравешки таратанци! Видяха, че мога да си служа с него и не им изнася да опитат отново.

— О.К.! — казвам — Ето го!

Запокитвам револвера в купчинката, като се надявам да нацеля някой в сурата, та да му изникне готина краставица по зурлата.

Набързо излагам моя план на Лора:

— Те отново ще включат електричеството. Кабинката ще стигне до платформата. А там вече ще се опитам да блокирам зъбчатата въжена линия, като си напъхам шлифера. Те не могат да ни видят какво правим и струваме. Ще си помислят, че има някаква авария и ще направят де да знам какво... Надявам се, че сте пъргава и не се плашите от височината, защото ще прекрачим страничната стена на кабинката и по колоната ще се спуснем чак до долу. Много е тъмно, за да могат те да забележат това.

Основата на колоната се намира между стената и дъсчената ограда на въртележката. Много бих се учудил, ако някой ни чака отдолу!

Нямам време да довърша своето изложение, тъй като влакчето отново е започнало да се изкачва. Държа шлифера готов за предвидената малка операция. Ако не успея да блокирам зъбчатата линия, влакчето ще се спусне надолу към силните усещания и това ще бъде краят на едно добре запълнено съществуване. Ама и аз какви ги говоря! На две съществувания, защото не трябва много да се разчита на тяхното милосърдие по отношение на Лора.

Те никога няма да простят на момичето, че ми е помагало през цялата тази невероятна вечер.

Стигаме до платформата. Хоп! С бързо движение мятам шлифера под превозното средство. И веднага изхвърлям от тялото си три литра пот, защото влакчето продължава своята разходка. Въпреки всичко чувствам как нещо се дърпа отдолу! Трудно се плъзга. Ще стигне ли до преградата? Бездната, скокът към смъртта е само на десет сантиметра, само на два, само на...

— Скачайте! — нареждам на Лора.

Тя ловко се измъква от кабинката. В този миг храброто влакче спира, като предницата му надвисва в празното. Време му беше!

На свой ред и аз слизам, прескачайки крайната подпора на шейничката. Дебелата кръгла колона е тука. Прегръщам я като брат и се спускам толкова бързо, че чак дланите ми изгарят.

Когато слизам долу, Лора вече ме чака.

Разменяме си триумфален поглед и без нито една дума потъваме в тъмнината.

ГЛАВА XIV

Никога нощният въздух не е имал за мен такава сладост, както тази вечер. Могат да ви докарат всички алкохоли и феноли, аромати и маромати на света, но няма да откриете нито един, който да е толкова силен като свободата.

Не мога да не се захия, като си представя каква физиономия ще направят фрицовете, когато забележат, че вагонетката е празна.

Тогава ще настане радост вкъщи. След малко този псевдо Тиери ще изглежда толкова тъп, колкото никога досега...

Ние преминаваме тихи и тъмни улички.

Струва ми се, че след този циркаджийски номер сред светлините на празника тъмнината никога повече няма да ми дотегне.

Действията ни отново започват да стават ефектни, само че основната мъчнотия сега е да се намери скривалище.

Мисля, че е настанал моментът да кажа две думи на Лора за моите опасения:

— Апартаментът ви вече е изгорен! — казвам й. - Имате ли родители?

— Не.

— Толкова по-добре. Вие познавате Брюксел, а аз не. Не знаете ли някое спокойно местенце някъде, където ще можем да се окопаем за известно време?

— Би трябвало да се попита Буржоа...

— Буржоа! Дявол да го вземе, спешно трябва да го предупредим, защото на него също ще му се случат случки...

— Не се безпокойте, Буржоа не му е истинското име — успокоява ме Лора. — Аз никога не съм давала сведения за него на Тиери.

— Навярно сте била проследена, отдавна ли познавате този... Тиери?

— Едва от месец.

— Добре, пак ще поговорим за това. Сега най-неотложното е да завъртим една шайба на Буржоа.

Точно в този момент минаваме край едно малко кръчме. Завъртам натам моята спътница. Има едно каменно стълбище, което трябва да се изкачи. Озоваваме се в ниска, съвсем фламандска стая, с дървен паркет, почти навсякъде керамика и разни медни джундурии.

Женицата, която държи тази дупка, е дебела, чиста и руса. Струва ми се вежливичка, което веднага ме жегва в сърцето.

— Телефон?

— Онази врата в дъното.

Отивам в кабинката и набързо осведомявам Буржоа какво става. Той е смаян от това.

— Предупредете другите! — казвам му. — Да внимават, вие също, между другото! Лора ми казва, че е била внимателна — и трябва да е така, защото тя ми се струва женичка на място, но знае ли се? Този мръсник е могъл да я проследи, какво говоря, той е трябвало да я проследи! Сменете си адресите, имената, кодовете, паролите!

— Разбрано.

— Ние къде можем да се укрием? Положението ни е адски напечено. Даже и на Жана д'Арк не е било такава.

Той ми дава един адрес. Става въпрос за една негова приятелка, която имала бистро. Можело да отида при нея от негово име, като кажа: „МАЛЪК ДЪЖД УБИВА ГОЛЯМ ВЯТЪР“. Изглежда, че тази фраза е магическа и че веднага щом ѝ я кажа, тя ще ми направи всичко, каквото поискам: от съвсем леко запечени палачинки до китайска количка с три колела.

Запаметявам това адресче и благодаря на Буржоа.

— Две хвойнови ракии! — поръчвам, когато се връщам на бара в голямата стая.

Алкохолът ни се отразява като спасителен удар с камшик. Веднага поръчвам още по една, след което плащам и казвам довиждане на дебеланата.

В момента, в който се каним да поемем по стълбището, една каравана немски мотоциклетисти се появява на улицата.

Май не е сега моментът за лов на нощни пеперуди! Отново са ни открили следите... Направо е нечувано! В това проклето божие място винаги ще се намерят тутманици, които да разберат за вашите постъпки и действия.

Дръпвам Лора назад и бързо затварям вратата на кръчмата.

— Какво става? — пита съдържателката.

Труден въпрос.

Най-добре е да не му се дава отговор.

— Фрицовете! — казва тя.

Тонът ѝ е по-красноречив от всякакви думи. Чувства се, че тази жена не обича швабите.

— Вас ли преследват? — пита ме тя.

Все още се въздържам от отговор. Мотористите спират пред стълбището на заведението.

— Да! — промърморва дебеланата.

Тя взема чашите ни, оставени на тезгяха, и ги потапя в мивката на бара.

— Минете през задната вратичка — казва. — В двора ще намерите едно дървено стълбище, то води на един таван. В дъното на този таван има фалшив прозорец; в действителност става въпрос за врата на една стая. Скрийте се в нея!

Никога не бих повярвал, че тя е способна да говори толкова бързо. Обясненията ѝ не са продължили и няколко секунди.

Когато захлопвам вратата към общите помещения, чувам шума от ботушите, трополещи по стъпалата. Озоваваме се в някакво дворче, затрупано с най-различни материали; веднага откривам дървеното стълбище. Изкачваме го на четири крачки и стигаме до тавана. Той е огромен. Както на всички тавани по света, тук също са намерили подслон стари железни кревати, куфари, зрял боб, стари детски автомобилчета и ръждясали кюнци за печки.

Светлината влиза през едно „таванско прозорче“. Силна е, защото от улицата, на височината на покрива, има една лампа, която осветява достатъчно тавана, за да можем да се движим свободно из него.

В дъното наистина се намира фалшивият прозорец, за който ни говори дебелата кабаретна лелка. Отправям се натам.

Трескаво опипвам и сграбчвам картинката на прозореца. Примъкваме се в миниатюрна стаичка, голяма колкото кабинка на лодчица. Бутвам прозореца. Ъй тогава зад него откривам голяма дървена стая, която, разположена така — напреко, прозорецът затваря херметически от вътрешната страна. Много бих се учудил, ако прусаците дойдат да ни сгачят точно тук!

Не виждаме абсолютно нищо, но не смея да драсна кибрита, страхувайки се, че лъчът светлинка може да издаде нашето присъствие.

Лора ми казва, че е намерила креват. Сядаме един до друг и започваме да чакаме. Имаме чувството, че сме край някакъв водопад — толкова силно ни тупкат сърчицата. На тъмно времето тече още побавно, отколкото където и да е другаде.

Най-сетне се чуват стъпки. Влачеци се, тежки и успокояващи.

— Отворете! — казва ми домакинята — Аз съм.

Тя държи електрическо фенерче и се усмихва.

— Силно се разтревожихте, а? За щастие те не бяха сигурни, дали малчуганите точно вас са видели да се разхождате по улицата... Разпитаха ме, казах им, че наистина няколко минути по-рано ми се е сторило да мяркам някаква двойка, отговаряща на вашето описание. Те ми повярваха и си тръгнаха.

Протягам ѝ ръка.

— В цялото кралство Белгия вие сте най-прекрасната и добра жена, госпожо...

— Брукер.

Потрепервам.

— Как казахте?

— Брукер.

— Дявол да го вземе! На коя улица се намираме?

— На улица „Шарльоруа“.

Иди че повярвай, както разправяла една млада булка! Случайността е най-загадъчното нещо у хумористите. Ние сме на адреса, който ми е посочил Буржоа.

— Невероятно! — казвам.

— Кое е невероятно?

— Преди малко телефонирах на един приятел, за да му кажа, че ни преследват и да му поискам адреса на някое скривалище. Знаете ли какво ми отговори? Да отида при госпожа Брукер на улица „Шарльоруа“ и да ѝ кажа: „Малък дъжд убива голям вятър“. И именно от вас телефонирах!

Двете жени надават такива възклицания, че внушават респект. Да, когато случайността е голям майстор и всичко останало!...

— Останете тук, колкото искате! — ни казва добродушната дебелана. — Ще отида да ви потърся нещо за хапване.

Тази старуха е толкова храбра, че аз направо ѝ скачам на врата.

Женища като нея трябва да ги има на дузина по тринайсет, аз ви го казвам!

Когато най-накрая пожелаваме лека нощ на мама Брукер, в стаята настава странна тишина.

— Вижте какво, Лора, вие ще спите на кревата.

— Ами вие?

— Аз ли, ами аз... аз ще къртя на земята, на някоя постелчица.

ГЛАВА XV

Не зная дали ви се е случвало да прекарвате нощта в някоя миниатюрна стаичка в компанията на гадже, с което се познавате само от няколко часа. Кълна ви се, че това поражда странни впечатления.

Чувството за сигурност, което изпитвам, ми позволява да изпитвам и още нещо — по-сложно. Увил се в платчето, аз все не успявам да прогоня от куфелницата си силуета на малката Лора.

Как само е изваяна тази кукличка!

Представям си прекрасното ѝ телце, съсипано от умора, гърдите ѝ, които се повдигат... Даже ми се струва, че тя има най-красивите гърди в Брюксел. Дишането ѝ ме кара да си представя нейната уста... Устните ѝ са сензационни!

Обръщам се и се преобръщам на земята.

— Не спите ли? — прошепва тя.

— Не.

— Не ви е удобно на пода!

— О, имало е и по-лоши моменти...

Тишина. Тишина, която скърца в ушите ни като лошо смазана макара.

Изправям се на колене и се приближавам до кревата, воден от нейната топлина. Лекичко протягам треперещи ръце.

Тя се сепва.

— Но какво правите?

И тогава, ако щете ми вярвайте, но аз — Сан Антонио — големият храбрец, главатарят на главатарите, коцето на всички коцета; аз се разтапям като ученик. Започвам да бляя:

— Лора... Лора...

С толкова несигурен глас, че той се запъва нейде из гръцмуля ми.

Тя говори несвързано:

— Сан Антонио! Моля ви... моля ви... И твърдо ме отблъсква.

Несъмнено аз не съм нейният тип. А може би в сърчицето си тя има някой Валентино, на когото държи да остане вярна?

Опечален от главата до петите, измърморвам:

— Извинето ме, Лора!

И отново като помияр се свивам на платчето.

Свивам си коленете до тялото и се опитвам да откъртя дълбоко. Странно нещо — постигам го без затруднения.

Не знам от колко време хъркотя, когато нещо ме кара да подскоча.

Това нещо са чифт устни, положени върху моите.

„Виж ти! — казвам си. — Красивата андалузка е променила намерението си.“ Но въобще не си мислете, че съм изненадан от това. От опит знам, че като сифилис по духовниците хубавите жени се лепят по мъжете, които не настояват.

Наистина, следвайте съвета ми, приятелчета: никога не настоявайте! Нали виждате, не направих на Лора серенада и тя не можа да заспи. Ето я сега как се увива около мене като бръшлян по стволоче.

Не знам дали стаята на мама Брукер е под нашата. Ако е така, тя навярно си е казала, че тайните агенти не са чак толкова потайни, колкото изглеждат.

Каква олелия само, момчета!

Когато на другия ден се събуждаме, вече е късна утрин. Някой чука на вратата.

Разпознавам гласа на Буржоа, който казва:

— Аз съм, мили мои, отворете!

Нахлузвам едни гащи и придърпвам чаршафа върху голотиите на Лора.

Дърпвам резето и Буржоа се появява. Сащисан, той гледа партакешите ни, натрупани накуп по пода. Царящата бъркотия не оставя никакво съмнение за онова, което е ставало в бърлогата.

— Значи така! — казва той.

Лора извърща глава, почервеняла от срам. А на мен ми е толкова смешно, все едно че съм момчето, рекламиращо хилещи се ластици.

— Здравсти, Буржоа — казвам. — Не се кокорете така, приятелю, ще ме накарате да повярвам, че вашето татенце нищо не ви е казало, когато сте навлезли в пубертета.

— Лора! — измърморва той недоверчиво. — Непорочната Лора! Той наистина изглежда объркан.

Ако двамата с него бяхме сами, един път завинаги щях да му раздуя за привидната непорочност на гаджетата. Но се страхувам да не ме вземат за глупак, затова се включвам в играта, като въздъхвам.

— Какво да се прави, когато човек е изживял моменти като вчерашните, се чувства обвързан с някаква невидима верига...

Буржоа може да е Суперменът на Съпротивата, но като любовчия е еволюирал колкото порция сирене. Въпреки че моята фраза е в духа на неговия „Еко дьо ла Мод“, тя отдалече го кара да се разциври.

Той ни стиска ръцете.

— Да, деца мои — пелтечи. — Това е прекрасно! Целият град говори за него. Гестапо е в шах от двойка смелчаци! А това е подвиг, подвиг, който ще се впише със златни букви в историята на тази война!

Ако не го спра до десет минути, той направо ще изпее „Брабансоната“!

— Оставете! Оставете! — казвам — Нещо ново?

Той се връща пак на нашите грижи.

— Снощи изпратих със самолет вашата снимка и тази сутрин по радиостанцията Лондон ми препрати своя отговор. Ето го:

„СНИМКАТА НА ЖЕНА Е ТАЗИ НА ЕЛЗА МАУРЕР, АВСТРИЙСКА ШПИОНКА, ИЗВЕСТНА ПОД НОМЕР ВН — 78“

Шпионка! Девойчето-камера! Шпионка! Че е изненада — изненада е!

— Признавам, че вече нищо не чаткам — казвам на моите другари. — Защо това момиче е действало по такъв начин? Защо тя ми предаде тази снимка? И ако принадлежи към немските тайни служби, защо я пречукаха?

Размишлявам.

— Вярно е едно от двете неща — продължавам. - Или става въпрос за някакво объркване от страна на английските служби — в което се съмнявам, тъй като британците никога не твърдят нещо, в което не са сигурни, или пък тя е решила да си промени мнението... Може би бъдещето ще ни разкрие истината...

Ние подробно разказваме на Буржоа за нашите вчерашни приключения.

— Виждате — заключавам. — Не си губих напразно времето, тъй като разбрах кой е човекът, виновен за прословутите ИЗТИЧАНИЯ на информация.

— Но аз никога нищо не съм му казвала, кълна ви се! — вика Лора. — Не би могло да има „изтичания“ на информация, защото напротив, той ми доставяше сведения!

— Тръгвайки от вас, той е могъл да стигне до другите и да ги постави под наблюдение. Този хитрец ми изглежда страшно ловък и опитен!

— Но не — възразява Буржоа. — Ако той, както вие казвате, е „стигнал“ до другите, ние щяхме да сме арестувани.

Той още не е довършил, когато майка Брукер се появява.

— Голямо нещастие, голямо нещастие — циври тя. — Германците са арестували нашите приятели; всичките шестима са били задържани тази нощ!

Аз се обръщам към Буржоа:

— Значи вие не сте предупредили вашите сътрудници, както ви бях посъветвал да направите?

— Беше много късно, вчера те имаха поръчение. Преди да се приберат у дома, те трябваше да минат през мене и да ми се обадят.

— Какво беше това поръчение?

— Да се открие корабчето, превозващо живак от Норвегия за Германия.

— Къде са били арестувани? — питам, гледайки дебелия кабаретна лелка.

— Във влака, между Брюксел и Брюж.

— Дявол да го вземе! Както предполагам, Тиери е имал тяхното описание. След като е видял, че ние му се изплъзваме от ръцете, той е дал нареждане да се арестува цялата тайфа, като нашироко е разпространил описанието им.

Хълцайки, Лора се хвърля по корем на кревата.

— Станало е по моя вина! — подсмърча тя. — Аз се запознах с този мръсник!

— Не, не е така — казвам й. — Той се е запознал с вас. Този юначага е хитър като лисица!

— Все пак — тъжно промърморва Буржоа — вие нищо не сте направили, без да ме предупредите, Лора, вие не носите никаква отговорност.

Избухвам:

— Пусто да опустее, дано! Значи и в Белгия са толкова тъпи, колкото и във Франция! Мислите ли, че сега е моментът да се говори за отговорност и други дивотии? Тези шест момчета са ги сгазили вече. Трябва да видим как можем да ги измъкнем...

— Браво! — вика майчето Брукер.

Със своите сто и десет кила тя все още е най-енергичната.

ГЛАВА XVI

Питам Буржоа:

— Все пак вие сигурен ли сте, че сте в безопасност? Няма логика, че след като е арестувал другите благодарение на Лора, да не арестува и вас?

— Така е, защото ние имахме специални системи за свързване — отговаря той. — Моите сътрудници никога не са идвали у дома. Срещите ни ставаха поотделно с всеки в една църква.

— И именно поотделно те са били проследени. В такъв случай защо да не си представим, че и вие самият сте бил разкрит?

Въпреки сериозността на момента Буржоа се усмихва, гледайки Лора:

— Срецахме се в стаичката за изповед — обяснява той. — Преоблечен като свещеник, аз разговарях с всеки един от моите грешници. Брат ми е свещеник в една от енорийските църкви в Брюксел и именно благодарение на него успях да въведа тази система.

Гледам го с голямо възхищение.

— Браво! — оценявам заслугите му. — Това е една добра комбина. По този начин докато не докажат обратното, могат да си помислят, че работата ви е чиста и толкова по-добре! Вие веднага ще се върнете у вас и ще се опитате да разберете къде са арестувани вашите приятелчета. Когато получите сигурни сведения, предупредете ме. Действайте бързо, защото вече ми изтръгнаха краката.

Той духва, последван от дебелия кабаретна лелка, и аз отново поставям в хоризонтално положение дървеното резе на вратата. След което също заемам хоризонтална позиция, защото тя е най-добрата, когато на човек не му остава нищо друго освен да чака развоя на събитията.

Лора хълца до мене.

Хващам я за раменете. Докосването до нейната гореща гола плът ме кара да потреперя. Но както винаги, не издавам нищо от моето възмущение.

— Недей да се косиш, гълъбице моя, това с нищо няма да помогне!

— Въпреки всичко — въздиша тя. — Моите другари, толкова... мили, толкова смели...

— Ще ги измъкнем оттам.

Забележете, че подхвърлям това, без да му придавам значение, все едно че изтръсквам със средния пръст някаква сламка, гъделичкаща ми носа.

Но Лора подскача и сяда в леглото. Тя не е взела мерки за гърдите си, които агресивно се възправят под носа ми така, че ще ми изтекат зъркелите.

— Ще можеш ли да ги измъкнеш?

Откривам в гласа ѝ предизвикателство.

Всички трътки са една и съща стока. Винаги действат така, като че ли сте някакво кичурче проядени космалаци, останали накачулени по зъбците на стар гребен.

— Ти се съмняваш дали аз съм способен на това? - присмивам се. — Не знам вече какво трябва да ти демонстрирам, за да ти докажа, че съм от тоя вид двуноги, които са способни на всичко.

— Вярно е — мънка Лора. — Ти си страхотен, скъпи!

Към обяд майчето Брукер ни вика. Тя е затворила бирената си фабрика и ни е приготвила подкрепителна закуска. И тримата хапваме в кухничката. По някакъв начин тя е скътала бутилка бургундско вино. Спомнете си, че вместо на тавана аз бих искал да се скрия в мазето ѝ. Тогава със сигурност ще има изневери на Лора... Тъкмо довършваме гроздето, когато Буржоа отново се връща. Той е обезпокоен и целият е почервенял.

— Някаква издънка от ваша страна? — питам го.

— Не — казва той, поклащайки глава. — Пълно спокойствие. Имам подробности по арестуването на другарите. Наистина са ги арестували във влака между Брюксел и Брюж, затворили са ги в едно училище, което сега се използва от Гестапо. За нещастие тези места се охраняват толкова добре, че нищо не може да се предприеме.

— Винаги нещо може да се предприеме, вчера за сетен път го доказах.

Сега обаче моят ентузиазъм въобще не е споделен.

Новините са толкова лоши, че не остава място за надежда.

— Дявол да го вземе! — викам — Вие за Тартарен^[1] ли ме вземате? След като ви казвам, че ще се заловя с тази толкова рискована работа, значи, че ще го направя, и то още сега. Буржоа, бяхте ми казали, че брат ви е свещеник. Коя е неговата енорийска църква?

Шефът ми обяснява къде е.

— Това къде се намира?

— В северните покрайнини.

— О.К., среща при него след един час.

— Какво?

— А?

— Той иска да излезе навън?

Всичките тези възклицания ме дразнят.

— Да не би да си мислите, че ще си играя на барометър до края на войната? Можете ли да ми предложите някакъв патлак?

Мамчето Брукер бърка в кутията на своя радиоприемник и вади оттам един 6/35-милиметров, доста употребяван модел.

— Това върши ли ви работа?

Оглеждам оръжието.

— Без да се сърдите, госпожо, тая браква не струва повече и от тирбушон, но ще се задоволя и с нея.

Пъхам пищовчето в джоба на панталоните си.

— Отлично — казвам. — А сега ми трябва един чувал с въглища.

— Един какво?

— Един чувал с въглища, знаете ли какво е?

— Пълен?

— Естествено, пълен!

— В мазето има — казва дебеланата.

Слизам в това светилище и хвърлям съществен поглед към редиците с бутилки.

— До скоро, скъпичките ми — промърморвам по техен адрес.

Нахвърлям се върху купчината с въглища. Въргалям се в нея, навирам си лапите, лицето. После напълвам един чувал и се качвам горе.

Минавайки край едно от огледалата в бистрото, се изхилвам. Наистина приличам на въглищар. Човек трябва да е по-хитър от швабите, за да познае под тоя пласт прахоляк Сан Антонио.

— Хайде, отваряйте портата! Буржоа, след един час в църквата. Мисля, че вие ще пристигнете първи. Кажете на братока ви да не се вълнува.

Излизам.

Струва ми се, че идеята да се маскирам по тоя начин беше добра, защото улиците са пълни с патрули.

Фрицовете сигурно са получили експресни инструкции, това се разбира по начина, по който се заглеждат в минувачите. Минава ми мисълта, че ако някой нещастник се помайтапи да извика „Долу Адолф!“, веднага ще го направят на решето. Мъкна чувала с въглища през града, като вътрешно си чета конско, дето го натъпках толкова. Въобще не може да се отрече, че е чувал с въглища!

Четиридесет и пет минути по-късно без затруднение пристигам в църквата, посочена ми от Буржоа. Търся къде е входът за дома на свещеника и без мъка го откривам, тъй като Буржоа ме чака в рамката на вратата.

Най-сетне свалям чувала с въглища. Оф! Дясното ми рамо напълно е парализирано.

Представяния. Стискам мотовилките на енорийския свещеник. Той е добродушен, също като брат си. Сигурно са близнаци, защото си приличат като двама голи негри в тунел.

— Гос'ин абат — казвам му. — Ще бъдете ли така добър да ми заемете едно расо?

Моето искане не го смущава много.

Без да обели дума, той влиза в една съседна стая, където го чувам да отваря гардероб, плачец с всички сили за капка масло.

— Това ще ви стане ли? — пита ме той. — То е на моя викарий, който навярно има същия ръст като вас.

Веднага ухапа, храбрецът.

Преди всичко обаче прескачам до тоалетната малко да се оправя.

Когато ставам чист и лъскав като... свещеник, навличам расото. За първи път се преобличам като духовник; обикновено съм против дегизациите, предпочитам да играя честно, но живеем във време, когато ударите под кръста са позволени.

— Как е, прилепна ли ми?

— Да — казва свещеникът. — Ще... ви лепне при положение, че изоставите за всеки случай цветистия си език.

---

[1] Тартарен дьо Тараскон — френски национален герой. (Бел. пр.) ↑

ГЛАВА XVII

Трябва да ви кажа, млади момци, че аз съм като бумеранг — винаги се връщам на темата.

С готино чаршафче на гърба, майор Паркинс ме изстреля от един самолет, за да намеря онзи младеж, всяващ смут в мрежата на Буржоа, и да му видя сметката. Идентифицирах го, обаче втората част на моето поръчение още не е приключила. Тиери трябва да се пречука и ще бъде, стига само някой от тия облечени в тревнозелено бандити не ме накара да опъна петалата. Предполагам, че щом са отвели другарите на Лора в това преустроено за други цели училища, значи този псевдо Тиери си има своята тайна полиция. Правя това заключение, защото се основавам на факта, че до този момент той самият се занимава със случая.

Стигам до училището и оглеждам терена, където ще се разиграе сценката. Става въпрос за голяма тухлена постройка, съвсем скоро построена, която прусаците са опасали с дървени прегради с железни бодли; пред всички врати има часови, а пред главния вход — караул.

Край зданието цари голямо оживление. Затворнически коли и коли със специално предназначение постоянно влизат и излизат. Трудно ще ми е да открия Тиери сред цялото това сноване насам-натат. Но аз разчитам на своя късмет и на зоркия си поглед.

Късметът ми помага. Възхитително! Защото пред училището, сега служещо за затвор, има една сграда, приличаща на затвор, която е училище. Това е даже религиозен пансион, значи присъствието на един свещеник отпред няма да привлече вниманието на тези господа.

Абат Буржоа ме е снабдил с молитвеник. С жар го разлиствам, като ходя напред-назад пред пансиона.

В молитвеника има сума ти молитви и аз ги изчитам от заглавната буква чак до винетката в края. Ха дано се умилостави моят ангел-хранител! А това е някой, който няма да си търси ореола, когато му дойде време за пенсия!

Минутите текат, после часове. Пергелите сериозно започват да ме схващат. Ако още дълго чакам така, мъх ще ми поникне на краката.

Здрачът бавно се спуска над града. Въздухът става по-влажен. Минувачите са с вдигнати яки на пардесютата. За да минат пред Гестапо, те слизат от тротоара. Даже и не поглеждат към съборетината, явно ги е шубе от нея.

Вече на два пъти видях часовоите да се сменят.

Започвам да се страхувам, че на единия от тях, по-голям бабаит от другите, моите преминавания нагоре-надолу ще се сторят малко съмнителни.

Невинаги е забавно да си таен агент, гарантирам ви го с разписка.

А има типове, които си мислят, че ние бачкаме а ла Ник Картер^[1]! За моите работи, да! Защото и последното частно ченге от някоя кантора, специализирана по военните, ще свърши работата в тоя момент.

Решавам да преброя до сто, преди да сложа край на моите страдания. На сто ще се прибера обратно на топло при мамчето Брукер.

Не съм преброил и до дванайсет, когато една кола, карана от Тиери, излиза от училището. Следвам я с поглед и виждам как спира сто метра по-нататък пред една патрулна будка, в която шофьорът потъва. Тогава някакъв безразсъден копнеж се поражда у мен. Увеличавам крачка в посока към колата, хвърлям един поглед към вратата на патрулната будка, после отварям тази на колата и се сгушвам отзад с пищовчето в ръка.

Ще кажете, че това е постъпка на тип, мислец с пръстите на краката си. Без съмнение, но почтително ще ви забележа, шайка лъохмани, че онези принципните домошарчета никога не са имали репутацията на печени бойци в секретните служби.

Предпочитам да се провра през пламтящ обръч, отколкото да изчаквам огънят да угасне. Работата трябва да изпипа моя милост. Тъй като съм пипнал Тиери, не искам да го изпусна, преди да съм го разперфорирал като устна хармоничка.

Чакането ми е съвсем кратко. Той довлича кокалите си почти веднага и сяда зад волана.

Известно време се движим през града, после той престава да превключва скоростите и аз разбирам, че вече сме на някакъв път.

Може би е дошло времето да плесна картите в масата.

Съвсем внимателно се изправям и сядам на задната седалка.

Приближавам моя 6/35-милиметров до тила на мръсника и нашепвам:

— Каква прекрасна есенна нощ, не е ли тъй?

Това му се отразява с неописуем ефект. Той прави едно остро отклонение към канавката, но навреме оправя посоката.

— Нямах много рефлексии, а, Тиери?

— А, вие ли сте? — въздиша той.

— Я виж ти! Вече не ми ли говориш на „ти“?

— Прекалено съм изпълнен с възхищение!

Изхилвам се.

— Ударът със зъбчатата железница не беше лош, нали!

— Великолепен, ще го разказвам след време на внуците си.

— Струва ми се, че май никога няма да се запознаеш с твоите внуци, бедни ми приятелю.

— А? И защо така?

— Защото преди малко навярно присъства на последния залез в живота си.

Той не казва нищо. А аз не обичам такива внезапни мълквания. И колко съм прав да не ги обичам. Бърз като език на хамелеон, от вътрешния си джоб Тиери е измъкнал един автоматичен пистолет и без да се обръща, прицелвайки се в огледалцето, той майсторски стреля по мене.

Всичките тия работи преди да успея да ги кажа! Уф! Обаче ако не съм имал време да произнеса това звукоподражание, имам време да се дръпна настрани и откосът минава на два сантиметра от мене.

Когато чувам опечаленото изщракане на патлака, означаващо, че пълнителят е празен, аз заемам първоначалното си положение.

— Ай-ай, на какво ви учат в нацистките шпионски училища? Не знаеш ли, че трябва да се внимава, когато си служиш с автоматичен пистолет и стреляш на откоси? Виж се сега каква физиономия имаш с тоя патлак, празен като дъното на шотландска гайда!

Той нищо не отговаря.

— Я направи завой, Тото!

Той продължава да кара право напред и като побъркан натиска газта до ламарината. Прехвърляме сто и трийсет.

— Е, и какво? — мърмори — Какво смятате да правите? Ще ме убиете? Не ви ли е страх, че ще се нацелите в някое дърво?

— Ударът е класически — казвам. — Вместо мозък в главата си имаш крем с ванилия, след като не можеш да намериш нещо друго...

— Класическите удари са най-добрите.

Придърпвам расото и прекрачвам предната седалка.

— Спирай — казвам. — Спирай веднага, колега, защото без повече да чакам, ще те накарам да се нагълташ с олово.

И за да го притесня, опирам дулото на оръжието в главата му.

Вместо отговор той се усмихва. Куражлия е господинчото. Бих могъл веднага да го пречукам, но ми се ще мъничко да го пообработя, като се опитам да измъкна някакви точни сведения, засягащи шестимата затворници. Как да го хвърля в тъч, без да го претрепам? Невъзможно е да му светя маслото, тъй като не разполагам с необходимите сведения.

И тогава си припомням съветите на едно старо мое приятелче, което познавах в Барселона и което си падаше малко убиец в занаята:

„Ако искаш да си опечеш работата с някой чешит — казваше той, — без да го унищожаваш, тресни му един край тила, като държиш патлака на вереф, за да не може пукалото да го засегне, а само да го одраска.“

Спокойно действам по този начин. Ефектът е великолепен.

Тиери подскача и забожда нос. Как смятате, че няма да се оправя с волана и да натисна спирачката? Правя образцово спиране. Поглеждам Тиери. Куршумът не само го е одраскал, но е проникнал съвсем леко под темето. Той кърви като пор.

Развързвам колана на расото и му спъвам краката, после смъквам и неговия колан, за да му овържа ръцете. Така няма да е в състояние да прави бели.

— Бедни глупако! — мърморя, като го гледам. - Мислеше се за силен, а?

Правя един полукръг. Доволен съм от себе си, но доста затруднен все пак, защото се питам къде бих могъл да замъкна плячката си.

Наистина не върви да правя подарък на мамчето Брукер, а няма да е разумно да го водя при Буржоа, колата е немска таратайка, която много скоро ще бъде открита.

Забелязвам едно малко кафене край пътя. Спирам колата на известно разстояние така, че съдържателите на заведението да не могат да ѝ видят номерата, после се катапултирам в заведението.

— Какво да бъде, господин свещеник?

За малко да се обърна и да видя на кой свещеник говори кръчмарят. За щастие се усещам навреме.

— Една халба бира, ако обичате. Може ли да телефонирам?

Той ми посочва апарата, закрепен на стената. Кофти е, че няма кабина, ще съм принуден да разтягам лакардията пред храбреца от кръчмата.

— Ало! Буржоа?

— Кой е?

— Свещеникът Антоан.

— А!

— Бих искал да ви поверя един от моите грешници. Къде мога да го откарам, за да е на спокойствие? Той има нужда от почивка. Преживял е шок, нещастникът... силен шок.

— Доведете го в склада ми на улица „Слакен“ 16.

— Много добре, вие ще дойдете ли там?

— Веднага.

Обръщам се към съдържателя:

— Ей, шефе, колко ви дължа за тая римска оргия? — пита абат Сан Антонио с лисания клетник.

---

[1] Ник Картер — американски автор на криминални романчета.
(Бел. пр.) ↑

ГЛАВА XVIII

Складът на Буржоа е един вид огромен хангар, намиращ се на спокойна уличка, заобиколена от вилчки.

Той ме чака. Този тип е съвсем изряден по въпроса за срещите.

Натискам продължително клаксона и той отваря двойното дървено крило. Влизам с каруцата в хангара. Нощта е черна като катран и евентуалните минувачи не могат да видят, че става въпрос за немска таратайка.

Вадя пакета от колата.

Тиери е дошъл в съзнание и прави странни физио-мутри.

— Буржоа — казвам, — представям ви прословутия Тиери.

Моят другар свива юмруци.

— Негодник! — скърца той.

Развързвам пергелите на швабата и го помъквам към дъното на склада.

— Може ли да използваме един от тези столове?

— Разбира се — съгласява се Буржоа.

Поставям Тиери да седне и го завързвам за стола.

От опит знам, че няма нищо по-покваряващо от това да те овържат в такава поза.

— А сега, Тото — казвам, — мисля, че е дошъл моментът да си поговорим чистосърдечно. Ето как аз виждам нещата: заради тебе вчера нашите другари са били арестувани. Ние държим на тях и те молим тутаки да ги освободиш. Виждаш, че аз не се разпростирам надълго и нашироко; излишно е да ковам поезия — бляскавите приказки не са в стила на заведението. Така че трябва да избереш — или се съгласяваш и в такъв случай още тази нощ те изпращаме в Лондон като затворник; или отказваш и тогава утре сутринта ония от чистотата ще те съберат с изхърления от къщите боклук. Чаткаш ли?

Вечната негова усмивчица.

— Хайде, давай — казва той. — Мисля, че няма да видя изгрева утре сутринта...

— Значи отказваш?

— И още как!

Завъртам се два-три пъти около него, като размишлявам.

— Тъпо е, да знаеш. Не говоря за загубата на живот, ами за това, че честни люде като мен биват подтиквани да ви обработват телесата. Изпитвам отвращение да нарязвам добродушковци, обаче когато кожата на шест човека е на теглилка, тогава няма никакво колебание...

— Мъчение значи, а? — присмива се той. — Разбирам, даже, без да приказвам на вятъра, съм специалист по тоя въпрос.

— Мислиш си, че няма да пропееш?

— Аз не мисля, аз съм сигурен.

— Никога не дрънкай такива работи. Никой не може да бъде сигурен, че няма да проговори, когато го измъчват. Това е въпрос на време, на време и на въображение...

— Добре, тогава опитайте...

Да, господинът е храбрец! Буржоа и аз си разменяме възхитени погледи. Готино е да срещнеш смел човек. Опечален, аз въздъхвам. Не се чувствам във форма да нарежа на кръгчета някой чешит. Виждал съм истински бандити, които щом са решили да не си отварят устата, не проговарят и това е. И на гръмоотвод да ги сложите, нищо няма да ви кажат, дори и името на онова гадже баба им. После изведнъж ми идва до гуша!

Без майтап! Няма да си вадя душицата, я!... Той за какъв се мисли тоя бунак — за съперник на Свети Франциск Азиски или обикновен мръсник, който сам си призна, че е измъчвал и колил патриотите?

Первам му един двоен с лицето и опакото на ръката, от което мутрата му затреперва като струна на китара.

— Това е обикновена попара, за да се настроиш — казвам. — Един вид да направим обстановката.

Той е напълно сериозен.

Натъртвам го с един владишки жезъл, като влагам в него всичките си калории. Скулата му се издува като домат. Забивам му и един директен в челюстта, просто за да го разкървавя. Има здравеняци, които кръвта-тяхната естествено — ги прави сантиментални.

— Така... — заявявам. — Чувствам, че влизам във форма. Разбира се, все още не те питам дали си си променил мнението. Тези

дреболии дори не са и ордъовър. Беше, за да ти покажа какви маслинки се кльопат като аперитив.

В един ъгъл съзирам една бичкия. Вземам я. После с шут чупя един свободен стол. Измъквам две дъски от него и здраво ги завързвам за левия крак на Тиери, като го опаковам като сандвич.

Издърпвам му крака и поставям петата върху друг стол. После, както сте се досетили, започвам да режа. Бавничко. Не след дълго дървото е прерязано, чувствам, че достигам до пергела му. Зъбите на бичкията вече не издават същия шум. Тиери се свива. Глухо стене. А аз невъзмутимо продължавам моята отвратителна работа. По политически съображения е по-добре да не му се говори, а да се изчака той сам да започне. Кръвта шурти по стърготините. Буржоа се отдалечава и го чувам как драйфа зад един стар шкаф.

Предполагам, че неговата погнуса е определяща. Тя като че ли дава тон на мъчението. Тя е неговото външно продължение. Тя е насочена към чувствата на Тиери, както острието на бичкията е насочено към неговата физика.

— Спрете! — глухо мънка той.

Аз не триумфирам, това е пак въпрос на психология. Просто казвам:

— Добре.

Вътрешно се забавлявам, защото съм му направил само едно обикновено порязване и от няколко мига просто се правех, че режа. Но болката му е толкова силна, че той не може да си го представи и осъзнае.

— Да обобщим — казвам. — Аз не искам от вас да ни представите планове или някаква формула, които ще са в състояние да навредят на вашата страна, аз желая вие да освободите хора, срещу които сте водили неравна борба.

Обръщението на „ви“ окончателно го разтърсва.

— В портфейла ми — казва той. — Един кочан.

Ровя в портфейла му и действително намирам един кочан, напечатан на немски.

— Буржоа, разбирате ли немски?

— Да.

— Какви са тия алабализми?

Той прелиства бележника.

— Формуляри за освобождаване на затворници.

— Отлично. Тиери ще попълни шест, на имената на вашите сътрудници. Внимавайте да действа акуратно.

Освобождавам едната ръка на затворника и му подавам собствената му писалка.

— Всичко да бъде О.К. Ако не — отрязвам ви и двата крака, нали видяхте на какво съм способен?

Той трескаво пише. По изкривеното му лице разбирам какви усилия му струва това.

Когато тази работа е приключена, отивам в колата, където преди малко бях забелязал един офицерски шинел. Не знам какво ме подтиква да се ровя из автомобила. В едно от джобчетата на лявата вратичка откривам малък печат, който се намазва с мастило. Заедно с шинела го занасям на Буржоа.

— За какво служи тоя тампон?

Той го оглежда и разчита нарязания текст.

— Печат на Гестапо.

— Добре, ударете печати и на шестте формуляра за освобождаване!

Тиери леко потреперва, а това не ми убягва.

— Ах ти, смрад такава! Мислеше да ни прецакаш, признавай! Без тоя печат щяха да ни опандизят, така ли? Добре че Сан Антонио има нюх!

— Скъпи ми Буржоа — продължавам. — Сега е ваш ред. Ще ми се лично да се заема с освобождаването на вашите хора, но тъй като не разбирам и бъкел немски, това е напълно невъзможно. Облечете този шинел и се представете в Гестапо с формулярите. Разкажете на нощната стража, че става въпрос за очна ставка. Вземете колата. Действайте но възможно най-добрия начин.

Той трепери като девойче пред сватба.

— До скоро.

— До скоро — казвам.

Той изчезва.

Тиери и аз оставаме сами.

— Та ето какво — казвам му. — Не ми остава нищо друго освен да пожелаая всичко да върви по мед и масло. Двамата с теб си изиграхме ролите, нали сме на война?

Той стиска зъби, челюстта му се сгърчва.

— Ако се бяхме запознали през 38-ма, можехме да станем приятели, а ако имаме възможност да се срещнем през 58-ма, със сигурност ще станем.

— Французин, а? — отвръща той. — Вие сте банда плачливи дърдорковци!

Пропускам го покрай ушите си.

— Да, можехме да бъдем приятелчета през 58-ма, но сега е война, така че...

Вземам револвера.

— Нормално заключение, нали Тиери?

— Да.

Тези 6/35-милиметрови пистолети почти не вдигат шум в някои случаи.

ГЛАВА XIX

Един час по-късно Буржоа триумфално пристига със своите затворници.

— Явно — казва ми той — немците са големи тъпунгери. Момченце на десет години щеше да надуши нещо гнило в поведението ми... А върхът е, че те се излъгаха!

— Как така?

Той се помрачава.

— Да, трябва да ви кажа. Ана Спукен, наша сътрудничка, се е самоубила тази сутрин по време на разпит, като е скочила през прозореца на третия етаж.

Потръпвам, като си помисля, че този инцидент, за който не знаехме, можеше всичко да обърка.

— След известни колебания дежурният офицер отиде и ми доведе друга затворничка. Виждате как нашата намеса спаси живота на една непозната.

Пристъпвам към групата на освободените и какво е моето смайване, когато откривам, че освободената по погрешка жена е не друг, а медицинската сестра, пазеща девойчето-камера в клиниката на Ла Пан.

Тя също ме познава и разтваря широко биноклите.

— Но...но... — пелтечи.

— Същата изненада на квадрат — казвам й. — Как така се случи, че попаднахте в ръцете на брюкселското Гестапо, чаровна сестро? Тя се намусва.

— Заради вас — казва ми.

— Заради мен?

— Да. Изглежда, че вие сте убили кафеджията от Ла Пан и сте стреляли по момичето. Полицията проведе разследване. Един от моите колеги каза, че ни е видял да разговаряме известно време и ме арестуваха. Напразно се кълнях, че нищо не знам, че никога не съм ви виждала. Германците не ми повярваха, доведоха ме тук.

— Е, добре. Виждате, че поправих поразите си, несъзнателно причинени от моята личност. Благодарение на мен сега сте свободна. Но в интерес на истината искам да подчертая, че не съм извършвал никакво престъпление в Ла Пан. Впрочем как се чувства момичето?

— Тя е мъртва.

— Жалко. Искаше ми се да си поговоря с нея. Изглежда, че е била доста опасна нацистка шпионка, но не ми е много ясно каква роля е играла.

Стискам ръка на шестимата спасени. Смелчаци са всичките, целите почервенели от признателност. Буржоа ги е осведомил за моя милост и те като че ли смятат да ме почитат като Дядо Господ.

— Спешно трябва да ги скътаем някъде — казвам на Буржоа. — А и вас също, защото сега вече сте загубен...

— Не се притеснявайте за мене, комисаре, взех мерки да прикрия следите си. Бях си сложил очилата, малко да си попроменя външния вид.

— Виждам, че аз все още се уча...

— Колкото до нашите приятелчета, ще ги отведе при мои роднини, които имат ферма в Лимбур. Там те ще са на сигурно място.

Той се оглежда.

— А Тиери?

— Замина.

Той прави скок от два метра.

— Какво?

— Отиде да запази места при Свети Петър за отбора на Адолф. Да, трябваше... Помогнете ми да го натоварим в колата.

— Какво ще правите?

— Ще блъсна автомобила някъде в някое дърво и ще му драсна кибрита. Предпочитам германците да си помислят, че е нещастен случай.

— С какво го убихте?

— С пистолета на майка Брукер.

— В такъв случай как се надявате да си помислят, че е нещастен случай, след като го открият с куршум в тялото?

— Кой ви говори за куршум? Убих го с дръжката, това е най-добрата употреба на тия оръжия, а е и толкова безшумно...

— Ама и вие сте един чешит...

— ...ужасен, нечуван, страхотен, знам. Казват ми го навсякъде, откъдето мина.

Един грамаден юначага, от спасените, риж като мангал, ме пита:

— Познавате ли областта?

— Не.

— Тогава оставете ме аз да се заема с колата и нейното съдържание.

— Действайте бързо — съгласява се Буржоа. — Ще ви чакаме тука.

Той се обръща към другите.

— Преди да тръгнем, дайте ми точна сметка за това какво сте направили с вашите поръчения.

Аз се намесвам.

— Много добре. Това не е моя работа, нито пък на това момиче. Ако ми позволите, ние ще дигаме гълъбите.

— При Брукер ли отивате?

Сещам се за девойчето Лора, която трябва да ме чака, кършейки ръце. И ако се появя с гадже за смяна, тя ще атакува. Две готини жени на едно място — неминуемо ще прескочи електричество.

— Не, не веднага. Успокойте двете жени от мене. Ще мина да ги видя утре сутринта; даже можем да се срещнем там.

— Къде ще се скриете?

— Имам една идея.

Той настоява:

— В хотел ще е крайно неразумно.

Прав е.

Аз съм объркан. Но не мога все пак да оставя на сухо медицинската сестричка. Стига съм я въртял по тоя начин, бедничката. С големите сифони и с нежния си поглед тя изглежда съвсем отчаяна.

Буржоа ме дърпа настрана.

— Зад църквето брат ми, абатът, има една голяма градина. В дъното на градината се намира малка постройка. Няма да е много топло, но... В крайна сметка ето ви ключа от градината.

— Благодаря ти, старче.

— До утре сутринта?

— Точно така. И недейте да се мотаете, струва ми се, че скоро фрицовете ще се размърдат.

Подавам една голяма банкнота на момичето.

— Ти все още не си разкрита. Иди да купиш нещо за кльопане и не се скъпи в качеството, английският крал плаща.

Чакам я във вдлъбнатината на една врата. Виждам я да влиза в различни магазини. Преговаря. Сигурен съм, че магазинерите я тормозят за купони; но с мангизи човек минава и без талони за храна.

Тя се връща с пълни ръце.

— Апропо — питам я, — как ти е името?

— Тереза.

— Тереза? Хубаво е. Нали не те притеснява, че ти говоря на „ти“? Виждаш ли, аз съм сантиментален тип и още щом се натъкна на някое момиченце красиво, че да го схрупкаш, почвам да се разтапям като малинов сладолед.

— Не, нищо няма — прошепва тя, порозовявайки.

— Не трябва да ми се сърдиш за тенекията, дете ти вързах онази вечер, фрицовете ми бяха дигнали мерника, а това е смекчаващо вината обстоятелство, така мисля, нали?

— Аз не ви се сърдя.

— Отлично!

Чаровница е малката. Не е възбуждаща хубост като Лора, но излъчва известен чар. Здравичка е като млада кобилка, свенлива, скромна... Разбирате ли-не можеш да се надяваш, че ще направи някакви сензационни подвизи, нито пък да й наливаш акъл; но онова, което съблазнява, е именно нейната простодушна невинност.

Намираме градината зад дома на свещеника и ключът пасва в бравата на дървената врата, през която се влиза от улицата.

Влизайки вътре, пристройката се пада отдясно. Това е една колибка, два на четири, където са складирани сечива, слама, клонаци, празни чували...

Откривам парче свещ. Страхотни сме в къщурка-та.

Поглъщаме провизиите, после с чувалите аз правя легло в сеното.

— Е, не е като стая в „Император“ — казвам на Тереза. — Но е за предпочитане, отколкото нар в килията...

Тя ляга, без да се предвзема.

— Позволяваш ли ми да нанкам и аз в същото легълце?

— Да.

Отговаря с въздишка.

Изтягам се до нея. Дишането ѝ е учестено като на някое угнетено момиче.

— Като че ли не дишаш нормално — казвам ѝ. — Сигурно е от сутиена ти, доста е стегнат.

Разкопчавам корсажа ѝ. Тя не мръдва. Опипвам цицоните. Приятна изненада: сифоните ѝ са доста удобни, не толкова грамадни, колкото обтегнатият корсаж ме караше да предполагам, но твърди като ябълки. Топличко е, приятно е, като в гнездо на гургулички.

Тереза започва да гугука също като гургуличка.

Ах, момчета, ставам гълъбофил!

ТРЕТА ЧАСТ

ГЛАВА XX

Все още е нощ, когато необикновен шум ме кара да подскоча. Някакви стъпки се приближават към портала на къщурката. Изправям се на задните си части с патлак в ръка.

Готов съм на всичко.

Едно дискретно почукване на вратата.

Един глас, този на Буржоа:

— Комисаре!

Отивам да му отворя. Той съвсем се е спаружил, като ловджийско куче, мирише на мокро и по мустаците му има парцалчета скреж.

— Ах, скъпи приятелю — шушука ми той. — Дяволски съм ядосан. Успях да изпратя хората си, а самият аз се нацепих. Целият град е в кипеж.

— Добре де, какво не върви?

— Работите.

— Живакът?

— Не, напротив. Тука всичко е О.К. Моите сътрудници успяха да открият корабчето, пренасящо живака, и снощи аз изпратих послание до Лондон по радиостанцията. В този час над Остенде трябва да има старателно подготвени бомбардировки!

Буржоа подхвърля живи погледи към девойчето Тереза, чиято гръд закачливо се е изсулила навън. Явно си мисли, че аз като Дон Жуан по мъничко си почивам на нея!

— Да — подхваща той. — Направо съм отчаян. Лондон ми изпраща информация, с която ме уведомява, че фон Гресен, шефът на Гестапо в Белгия, ще присъства тази вечер на прием в италианското-посолство. Това е тип, който обикновено никъде не излиза.

Според Лондон случаят да се отървем от него е идеален.

Съгласявам се.

— Смятам, че е така.

— Само че — въздиша Буржоа — Лондон не знае, че аз съм лишен от възможности. Нашата група в момента е дезорганизирана.

Останал съм сам, а трябва да стоя настрана от такива работи.

— В крайна сметка искате аз да се захвана с този случай?

Той не беше очаквал такъв директен въпрос и дърдори несвързано:

— Тоест... Бога ми, вие сте пълен с жар, със смелост, толкова сте инициативен...

— Ето ми лапата, Буржоа. Все още не искам да се бракосъчетавам, затова е безполезно да ме възхвалявате. Съгласен съм, ще се заема с вашия фон Шишо-шошо.

Той набожно ми хваща ръцете; както по филмите правят храбреците татковци с героя, попречил на любимата им щерка да се хвърли под влака или под някой садист.

— Но ще е сложничко — забелязвам.

— Да, нали?

— Ще имам нужда от вас.

— Разчитайте на мен.

— От вас, това значи може би и от вашия живот.

— О, този мой живот, комисаре, отдавна е подчинен на справедливата кауза. Разполагайте с него, както намерите за добре.

— Нямате ли да ми дадете някоя цигарка? Нещо съм махмурлия тази сутрин.

Той ми подава пакет димящи пръчки и ми запалва една.

Изхвърляйки прекрасна димна завеса в калносивото утро, аз замислям моята историйка.

— Ще ми трябват бърза кола, картечница, як пищов и вечерни облекла.

— Ще намеря всичко това.

— Отлично. Тогава среща в осем часа при майка Брукер.

Ние изкарваме един разюздан ден в пристройката на свещеника, пиейки и развратничейки. Ахмакът, който казал, че апетитът идвал с яденето, не се е излъгал. Снощи малката Теза не бе чак толкова пламенна в желанието си да ме придружи до седмото небе от кеф. Въпреки добрата си воля тя се оказа твърде резервирана, за да ме накара да скърцам със зъби и да забравя рождената си дата. Но днес за

няколко часа тя значително бе напреднала и ако имаше изпит по вдигане на крака, тя със сигурност би получила оценка „добър“.

Тя много обича да играе на „зверопрелъстител“ и ей на, в момента съм принуден да ѝ запушвам устата с ръка, за да сподавя ревовете ѝ на удоволствие. Готини физиономии ще направим, ако прислужницата на свещеника се появи и ни завари в сеното по адамово облекло.

Предполагам, че Буржоа е кихнал на братока за нашето пребиваване тука.

За да убия времето, правя на Тереза гала-представление.

Можете да бъдете сигурни, че тя никога няма да забрави единствения син на Фелиси. И ако един ден се ожени за някой с темперамент, не по-голям от този на валчеста възглавница, считайте, че направо ще му зачерни живота!

В седем часа вечерта спираме да се гъчкаме. Аз ставам кротък като бивол. Колкото до Тереза — тя съвсем е изнемощяла и отпаднала. Така ѝ треперят мотовилките, че надали ще успее да пъхне свещичка дори и на тип, чиято задна дупка за проветрение се окаже широка колкото централния вход на лионската гара.

— Да хапнем малко шунка и да довършим това превъзходно винце — съветвам аз. — Иначе съвсем ще вържем кънките. А за бачкането, дето ме чака, може да съм всичко друго, само не и размекнат.

— Слушай — шепне тя. — Защо не ме вземеш със себе си?

— Къде?

— Когато тази сутрин господинът беше тук, аз всичко чух. Изглежда, че ще ходите на прием и ще се опитвате да убиете един от ония мръсници, гестаповците. Моля те, вземи ме със себе си! Бих могла да ти бъда полезна. Не можеш да не се довериш на една жена.

— Ти се шегуващ. Не съм свикнал да намъквам добрите женски сред шамарите.

— Знаеш, че аз не се страхувам. Не и с тебе!

Накратко, тя до такава степен ми досажда, че накрая аз отстъпвам. В крайна сметка пък вярно е, че тя може да ми бъде полезна с не дотам интелигентната си физиономия. Разбира се, не ѝ споменавам за тази последната причина.

Ако очите на Лора бяха пистолети, на мен нямаше да ми остава нищо друго, освен да се направя на маршал Ней и да изкрещя: „Право в сърцето, но запазете лицето!“

Когато ме вижда да влизам при мамчето Брукер с друга кобила, тя се сепва, все едно че се е насадила на семейство смоци.

Аз се правя на непринуден, като целувам и двете жени.

— Тереза, една сътрудничка...

Двете куклички измънкват по едно кратичко „добър ден“.

Трябва да кажа, че медицинската сестричка не обръща внимание на гневната Лора.

— Кажете, майко Брукер, няма ли да ви се намери някакъв вечерен тоалет за това младо момиче?

— О, ами да! — казва дебеланата. — Дъщеря ми, която работи като шивачка в Париж, е оставила тук рокли, които облича, като се върне, за да смае с тях приятелките си. Елате в нейната стая, госпожице!

Двете изчезват.

— В действителност — казва Лора, като извърща глава — ти си голям еклектик.

— Без майтап? — възкликвам. — Ти ревнуваш ли ме? Наистина няма защо, не я ли видя как се е омотала тази калугерица?

— О, хайде, хайде... Един път в леглото...

— Какво един път в леглото? Слушай, Лора, това гадже е едно бедно малко момиченце, което по моя вина бе натопено в кофти истории, за които тя самата и хабер си няма. Занимавам се с нея, защото не съм мръсник. И се отнасям към нея като към приятелка, нищо повече!

— Точно затова и я водиш с вас на операция.

— Защото физиономията ѝ вдъхва доверие.

— А, така ли?

— Дявол да го вземе, погледни я! Тя е толкова хитра, колкото катафалка! Толкова е хрисима...

— Докато аз...

— Награби ме, не щеш ли?

— Какво?

— След като ревнуваш от трътка като тази, значи не си сигурна в своя сексуален нагон?

Ето това е аргумент. Направо тесла. Тя ми обръща гръб и повече нищо не казва.

Приближавам се отзад до нея и пъхам двете си ръце в деколтето ѝ. Тя се опитва да ме изпрати на кучето в задника, но ѝ е трудно в такова положение. Обръща се и ми подава устните си. Зъбите ни се сблъскват, захвапвам ѝ червилото.

— Какво ще правя?

— Кога това?

— Докато тебе те няма?

— Ще се молиш всичко да мине добре, скъпа.

— А ако...

Разбирам какво иска да каже.

— Няма ли да млъкнеш, а? Май накрая ще дръпнеш дявола за опашката.

ГЛАВА XXI

Благодарение на мамчето Брукер Тереза не е чак толкова зле навлечена. Е, повече прилича на работничка в екарисажа, отколкото на мис Париж, но става.

Буржоа се появява наконтен като ерцхерцог. Той е във фрак и тоалетът засвидетелства доброто му възпитание. В двете си ръце носи по един куфар. В първия има смокинг за моя милост, с всичките му там допълнителни принадлежности, а във втория-една картучница „Томпсън“. По принцип това са две съвсем несъвместими неща и един бастун със сребърна топка на дръжката би бил по-представителен от тази тежка артилерия, но пък за сметка на това ще ни бъде по-малко полезен.

С помощта на Лора аз се навличам.

— Имате ли някакъв план? — загрижено ме запитва Буржоа.

— Не. Ще видим на място.

Набързо се прощаваме с двете жени и тръгваме.

Буржоа е на волана. Той познава града като петте си пръста.

— Италианското посолство се намира в този бляскаво осветен частен хотел, ей там долу — казва ми той.

— Добре. Спрете тук и ме изчакайте.

Слизам от колата и метвам една мушама върху смокинга. Пъхвам в джоба 9-милиметровия пищов, който моят приятел е донесъл като допълнение към артилерията, и нахлупвам едно сплескано бомбе.

— Къде отивате?

— На разузнаване. Няма да ни отворят вратите само заради това, че сме се издокарали. Трябва да намерим някакво по-неофициално място за влизане...

Отдалечавам се към посолството. Още от отсрещния тротоар забелязвам осветен хол със зелени растения, знамена, гвардейци в парадни облекла... Все ми се струва, че няма да успеем да се вмъкнем през тази дупка.

Продължавам по пътя. В четирите ъгъла на сградата има ординарци. Плюс патрул, обикалящ наоколо. Не ще и дума, тези

типове добре ги пазят.

Заобикалям зданието и откривам един служебен вход, който също добре се охранява. Разни слуги влизат и излизат. Даже виждам и един дебелак готвач, жабар, който пуши цигара, приказвайки с един от часовете. Това ме навежда на една мисъл. Връщам се в колата.

— Е? — пита ме Буржоа. — Може ли да се вмъкнем вътре?

— Да, надявам се, но ще ни трябва една каса шампанско.

— Без майтап?

— Казвам ви.

— Да се върнем при мамчето Брукер.

Носим се натам. Дебеланата ни дава исканата каса.

— Боли ме сърцето, като си помисля, че ще бъдем принудени да оставим там такава хубава стока.

— Понякога се налага и да се правят жертви! - въздиша тя. — Внимавайте добре, деца мои...

Намигвам на Лора и ето ни отново на път.

— Спрете при следващия цветар. Нашият принос в празненството трябва да бъде пълен.

Добре че цветята не са разпределени. Решавам се да платя за една китка, голямо колкото Тюйлери, и я пъхвам в ръцете на Тереза.

— Наметнете си мушамата върху фрака, Буржоа, както аз направих. Така ще изглеждаме като управители на някой хотел. Ще влезем, носейки касата. Ако някой от часовете поиска обяснение, кажете му, че идваме от някое голямо заведение — което искате — по поръчка на посолството. Същото нещо и за Теза. Но се съмнявам, че ще ни поискат обяснения. Повече можем да се опасяваме, ако пристигнем с празни ръце, а така натоварени, ще минем незабелязани.

Не съм се излъгал. Със съвсем невинен вид се появяваме пред постовите. Колата сме оставили в една съседна уличка, а картечницата нанка на дъното на касата с бутилки. Ако тия идиоти решат да скиват отблизо шампанското, то тогава ще има пукотевица. Но те не ни обръщат внимание. Със своя букет Тереза влиза първа, даже има дързостта да се усмихне на часовете. Намираме се в нисък коридор, твърде приличащ на онези коридорчета в театрите, зад кулисите. Слуги се размотават нагоре-надолу.

Един управител италианец ни пита на лош френски:

— Какво е това?

— Шампанско.

— Какво шампанско?

— Това, което Негово Превъзходителство поръча от „Бюисманс“!

— казва Буржоа.

Жабарят се чеша по гагата.

— В такъв случай... Ето, донесете го в този килер, хладилникът вече е пълен.

Следвайки го, заобикаляме кухнята и влизаме в един килер за метли.

Управителят ни наблюдава как оставяме касата. Да можеше да се чупи... Но напротив, той се навежда и вади една бутилка от преградките, за да ѝ види марката. После тръгва да я остави обратно и точно тогава открива тежката „Томпсън“.

— Медре ди Дио! — започва да мънка.

Навярно би могъл да каже и повече и сигурно с по-силен глас, но аз не му оставям време за това. Халосвам го с дръжката по тила, като напъвам с моите осемдесет килограма. Тилът му изпуква като торба с орехи, свличаща се по стълбище, и чешитът се изсипва сред паяжините. Завличам го в другия край на килера и го покривам с разхвърлените там метли и парцали.

— Започна се! — казвам набързо. — Оттук нататък не трябва да се задържаме много-много. Ето какво ще направим: вие, Буржоа, ще останете тука. Пригответе картечницата и я оставете наблизко. Ще наблюдавате коридорите оттук, та чак до приемната. Ако ме видите да се изнасям оттам на бегом, грабвайте артилерията и си пробивайте път навън. Мисля, че можете да си служите с нея?

— Не се притеснявайте!

— Добре. Отиваме в голямата зала. Схвана ли, Тереза? Аз дискретно ще ти посоча фон Гресен. Ти трябва да се доближиш до него и да го заговориш. Ще му кажеш: „Господине, имам едно важно съобщение за вас във връзка с убийството на вашия сътрудник Тиери.“. Ще запомниш ли?

Тереза прилежно повтаря.

— Имам едно важно съобщение за вас във връзка с убийството на вашия сътрудник Тиери...

— Точно така! И ще добавиш: „Ще се съгласите ли на един разговор насаме?“

— Разговар насаме?

— Да. Ще се отделите от другите. Ако е в някоя стая — отлично, ликвидирам го безшумно. Ако е само малко встрани от другите в залата, толкова по-зле! И в двата случая ще се приближа до вас с поднос, все едно че съм някой забързан сервитьор. След като това стане, повече с нищо не се занимавай и изчезвай в колата. Но в никакъв случай не тичай, бъди спокойна! Ако има паника, викай с другите. Накратко, прави, каквото правят и другите.

Протягам ръка на Буржоа.

— Довиждане, старче, радвам се, че се запознах с вас. Той пребледнява.

— Сан Антонио!

— Ш-т!

— Да не би да искате да кажете?...

— Нищо не искам да кажа. Типът, който скача с чадър вместо с парашут от третия етаж на Айфеловата кула, също нищо не иска да каже. Просто ви препоръчвам да не правите глупости. Човек не може да знае предварително как ще се развият събитията. Ако видите, че с мене е свършено, не настоявайте и тихомълком се спасявайте. Един път да свършим работата — ако успеем — и после, всеки за себе си.

Превивам се от смях.

— Хайде, стига с тия физиономии, малките, струва ми се, че тази нощ нашата звезда грее на небосклоне!

От една масичка за съдове вземам поднос с чаши и придружен от Тереза, се отправям към приемната зала.

Бутам двукрилата врата. И очите ми почват да дават заето. Каква наслада за погледа! Пълно е с униформи, накичени с паети и покрити с ордени; бляскави тоалети, бижута, светлини, позлата...

В дъното на огромната зала италиански оркестър свири Верди. Монументалният бюфет е окупиран. Човек би си помислил, че там са се насъбрали някакви скитници, а не отбрана тайфа. Ах, как си тъпчат устите, тия мърши! Ах, кранти такива!

Те са поне двеста. Трудничко ще е да се открие фон Гресен в тая тълпа.

Как да се справя с това, без да събудя подозрение?

Търся с поглед Тереза и я виждам да говори с един висш немски офицер.

Дано само да не направи някой гаф!

Приближавам се до един сервитьор и го питам, придавайки си белгийски акцент:

— Ти познаваш ли оня, прословутия генерал, фон Гресен, директора на германската полиция?

Той ми казва:

— Да, това е онзи, който говори с младото момиче в розово.

Младото момиче в розово е Тереза.

Ах, това маце, улучи направо в целта, не е толкова глупавичка, колкото изглежда!

Не е толкова глупавичка...

Свещена тъпота! Като някой болен от амнезия, който си възвръща паметта след сътресения, така и аз си възвръщам разсъдъка. Това е направо зашеметяващо, аз всичко разбирам! ВСИЧКО!...

Гръбначният ми мозък се превръща в желе от френско грозде; другият ми мозък става голям, колкото лешник и ако някой бабаит ми гръмне някоя маслинка, може да бъде сигурен, че ще му пусна литър олио.

При получаването на снимката, която направих в болницата в Ла Пан, Лондон отговори, че става въпрос за австрийската шпионка Елза Маурер. Да, но секретните служби нямаха предвид бедната мис Камера, а медицинската сестра, тази скапанячка Тереза, която се виждаше много по-ясно на снимката, отколкото ранената.

ГЛАВА XXII

От шубето започват да ме сърбят краката. Казвам си, че този път май наистина изгорях като палачинка, а и не само аз, ами и Буржоа, майка Брукер, Лора и всички останали от тайфата.

И всичко това по моя вина! Сглупих, като не проявих нюх, аз, дете минавам за най-добрата хрътка на Франция. Боже мили! Не беше чак толкова трудно да се досети човек, че бедното девойче-камера не би могло да бъде шпионка, тъй като си бе пожертвала живота, за да спаси Тиери. Шпионката бе Тереза, тъй наречената Тереза... Тереза, маскирала се като невинна медицинска сестра, за да може по-добре да наблюдава Слаак.

Поглеждам я. Явно на бърза ръка сега киха всичко на фон Гресен. Значи несъмнено в Гестапо не са се измамили с формулярите за освобождаване на затворници, подписани от Тиери; вместо да опандизят Буржоа, сметнали са за по-разумно да ни напъхат Тереза в ръцете, за да ни окошарят всички.

Да, тя предупреждава фон Герсен! Той се оглежда неспокойно. Търси ме.

Ако не действам веднага, всичко е спукано.

Заобикалям групичките хора и прикривайки се, както аз си знам, започвам да доближавам отзад шефа на Гестапо. Тереза е толкова заета да му разяснява подробности, че в момента не ми обръща внимание. Толкова по-добре! Сигурно си блъскат тиквите, за да измъдрят някакъв начин, по който да ни арестуват, Буржоа и мене, без излишни неприятности.

Ето ме на два метра от двойката. Правя се, че ми е паднала ръкавицата. Оставям подноса на един шкаф и прикляквам зад едно голямо кресло. Тук никой не може да ме види, тъй като се намирам между дивана и крилото за прозореца. Вадя изпод мишницата си 9-милиметровия патлак. С трениран палец махам предпазителя.

Коленича, препъвам лявата си ръка, за да имам опора, тъй като държа да не пропусна германеца. Не става въпрос за някакъв номер на Буфало Бил. Защото след като си свърша работата с този свръх-

чувствителен спусък, няма да отида в средата на пътеката и да поздравя почитаемата публика, нито пък да приема аплодисментите ѝ. Няма да имам време да кажа и гък! Така ще ми надупчат телцето, че ще гледат през него като през рибарска мрежа.

Затова трябва по-добре да се прицеля, тъй като по всяка вероятност това ще е последният ми изстрел.

Затварям едно око, вдигам дулото на пищова и когато железният кръст, окачен на гърдите на фон Дрън-дрън-та-пляс, който точно в този момент се е обърнал към мен, ми идва на мерника, натискам спусъка.

Но въобще не става така, както го бях предвидил. Запомнете един път завинаги, шайка задръстенияци, че никога нищо не отговаря на представите ни за него. Вместо предвидената от мен внезапна неразбория за един миг нищо не става и всичко продължава да е нормално. Музиката така смело бе набрала инерция, шумът от разговорите, тропането с крака, от почукванията на чашките е толкова силен, че изстрелът не бе забелязан от гостите, с изключение на фон Гресен, смъкващ се с парченце олово в сърцето, и на Тереза, която всичко е разбрала и започва да крещи...

Нейните викове ми помагат прекрасно, тъй като около двойката се образува рояк.

Би ми се искало и на тази мръсница да видя сметката: сега тя знае твърде много. Но няма начин да стигна до нея, защото двеста малоумници се мачкат край тялото на фон Гресен.

Със смайваща бързина се изнасям.

Във вестибюла намирам Буржоа.

— Хайде! — казвам кратко.

— Готово ли е?

— Да.

— Хващай си го под мишница и да изчезваме!

За първи път в своя ентусиазъм той е произнесъл цинична дума. Целият е сконфузен, като че ли сега му е времето за това.

— Къде е картечницата?

— В шкафа!

— Тръгвайте!

— А вие? — подскача той.

— Имам една друга сметка за оправяне, но ми трябва тежката артилерия. Девоичето Тереза не е нищо друго освен прословутата

австрийска шпионка, идентифицирана от Лондон на снимката, която вие изпратихте. Трябва да я пречукам, тя знае твърде много... Иначе всички сте загубени. Безполезно е и двамата да се оставим да ни опаткат, изчезвайте, дявол да го вземе!

Музиката внезапно е спряла! Надигат се викове.

А аз оставам сащисан. Само преди малко Буржоа е скочил в килера и изхвърча от него с томпсъна в ръка, потупвайки ме по рамото и заявявайки глухо:

— Сега е мой ред!

И се засилва в голямата зала.

Тръгвам след него, но си променям решението. Той иска сам да си покаже рогата. Исква да даде своето тяло като принос в тая скапана война. Неговият час току-що е ударил и той го разпозна, сега отговаря.

Чувам дебелия, груб глас на томпсъна, изтрещял като гръмотевица и започнал да раздава смърт на бързи обороти в съседната стая.

После други изстрели му отговарят и томпсънът млъква. Сега е моментът да се изнижа на пръсти. Трябва да ви кажа, че Буржоа слезе от сцената. И ако не е пречукал Тереза, кой знае какво ще ни се случи.

Съвсем тържествено се засилвам към изхода, като викам:

— Помогнете! Помощ! Избиват се!

Правя отчаяни знаци на часовоите.

Рева с цяло гърло „ахтунг“, сочейки към вътрешността на посолството.

Те нахълтват в сградите.

Пътят е свободен. Временно. Колко жалко, че бедният Буржоа се остави да го пречукат. Беше добър човечец, от каймака на мъжете, императорът на печенягите. Аз не съм повлекана, но като си помисля за тоя добряк, и усещам нещо влажно по бузата си.

Трябвало е да си бъде той един добър, дребен търговец и татко, да пляска картонна чашка ракиджос с бирника и бугмейстера. Само че тая шибана война направи от него един незначителен герой-съвсем кървав, съвсем мъртъв, на който по-късно ще връчат посмъртно медал, а после всички ще го забравят.

Мисля си за всичко това, отправяйки се към колата.

Не тичам, вървя бързо. Сега не е моментът да ме подгони някой часови.

Дано само тия шматки от посолството не телефонират в полицията и да направят баражи по пътя. Трябва ми само малко време, за да взема Лора и дебелианата. Къде ще ги заведе? Това е въпросът! Бъдещето има странен, неопределен цвят.

Виждайки таратайката, усилвам крачка. Отварям вратата и тръгвам да сядам зад волана, когато един глас казва:

— Горе ръцете!

— Някаква сянка изниква от другата страна на колата.

Без да се колебая, веднага я разпознавам:

— Момиченцето Тереза!

— Самата тя! — казва.

— Буржоа те изпусна, мръснице!

— Той е глупак! Когато го видях да влиза, си отидох през главния вход.

Тя заобикаля автомобила отпред и ми казва:

— Обърни се кръгом!

Подчинявам се.

Тя пъхва свободната си ръка в джоба и ми измъква патлака.

— А сега се качвай в колата!

— Няма ли да ме очистиш веднага?

— Не. Имам много по-забавна програма, мили мой!

Настаняваме се в колата.

— Прекара ме — казва тя. — Почти идеално. А аз все пак си мислех, че се връзваш.

— Бях се вързал — отговарям искрено. — Но в последния момент, когато те видях да говориш с фон Гресен, тогава всичко ми се изясни.

— Така ли? И защо?

— ЗАЩОТО, ВЛИЗАЙКИ В ЗАЛАТА, ТИ ОТИДЕ ПРАВО ПРИ НЕГО, ГЛУПАЧКЕ!

Кратко мълчание.

Аз питам:

— Къде отиваме?

— Къде на друго място искаш да отидем, ако не в Гестапо? Повтарям ти, че имам една много забавна програма.

— Ами ако откажа да кормувам?

— Ти няма да откажеш.

— Да предположим...

Тя повдигна оръжието до носа ми.

— Ще ти пръсна носа. Ще е жалко за твоята физика.

— Разбирам.

— Но разбери добре, това няма да те убие.

— Толкова ли държиш да остана жив?

— Не можеш да си представиш, колко ми е нужен твоят живот!

Скъпо ще ти плащам, малкият, всеки ден. Ще видиш, че имам въображение. Хайде да тръгваме!

Докато изключвам амбриажа, за да включа на скорост, чудото се намесва, както винаги се е намесвало в моите работици, когато започвам да губя. Една тъмна сянка, подобна на куче, изскача от задната седалка. Не става въпрос за пес, ами за Лора. Тя е сграбчила китката на Тереза-Елза Маурер и я държи извита.

— Бързо ѝ издърпай револвера! — вика ми тя. Подчинявам ѝ се. Използвам момента, за да си взема и моя. Без да чакам Лора отново да ме подкани, нацепвам с дръжката по главата на шпионката такъв удар, който е почти толкова грандиозен, като оня, безплатния, с който съм надънил италианския управител преди малко.

После, без да губя нито миг, потеглям.

Пресвети небеса, всичко върви на добре! Ние можем да се върнем при майчето Брукер. Скривалището ѝ още става.

— Как е? — питам.

Лора се засмива някак си отдалече.

— Ревност — отвръща. — Виждаш ли, понякога е за хубаво. Това момиче въобще не говореше, струваше ми се надуто. Даже прекалено надуто. Прекалено, за да е истински. И това ме ядоса — че отвеждаш именно нея на операцията. Въпреки настоятелните молби на майка Брукер аз дойдох. Открих колата и седнах да ви изчакам.

— Лора, ти си най-прекрасното гадже, което някога съм срещал. Ако бях министър на нещо, щях да те накича с всички възможни ордени и медали, а заради тебе самата щях да измисля нови.

ГЛАВА XXIII

— Е, и? — пита майчето Брукер.

Тя ни гледа как се намъкваме в кръчмето ѝ. Това, което не може да зацепи, е защо съм насочил патлак в гърба на Тереза.

— Нещо лошо ли се е случило? — настоява.

— Поръчението е изпълнено — казвам. — Това е.

— Надупчихте ли фон Гресен?

— Така, както трябва. Сигурно сега се обясняват със Свети Петър относно инструкциите по пътя към ада.

— А... а Буржоа?

Ние свеждаме глави, както правят във филмите съкрушените герои.

— О, Боже! — простенва тя.

Огромното ѝ бузесто лице се свива. Става пепели-восиво. В очите ѝ проблясва влага.

— Толкова добър човек!

— Война е, госпожо Брукер. Буржоа беше патриот и това го е подтикнало да подари кожата си на Белгия. Но това не е всичко. Ние трябва да вземем мерки, за да избегнем големите неприятности. Идете да ми намерите някое по-здраво въже, за да запънем тая мръсница.

— Какво е свършила?

— Работата си, тя е нацистки боклук.

— Не е възможно!

— За щастие го разбрах навреме, иначе нямаше да можете да ме видите.

Поглеждам нежно към Лора, която се е свлякла на стола.

— И пак за щастие моята малка Лора беше там. Страхотен смелчага е тази девойка.

Накратко, аз я поставям в течение на предходните глави. Тя надава възгласи „ай“ и „готфордом“.

Верен на навика си, не на шега овързвам Тереза на един стол.

— Изчакайте ме за миг — казвам. — Ще отида да разкарам колата.

— Но това е неразумно! — вика Лора. — Не искам повече да излизаш! Работата приключи, сега трябва да мислим за нас, само за нас!

— Неразумно ще е, ако държим тази таратайка наоколо. Не забравяй, че тя е на Буржоа, между другото той трябва вече да е идентифициран...

Без да слушам повече, се изнасям.

Прецапвам две-три улички и стигам до един площад.

В този момент прозвучава изсвирване.

Гърлен глас вика:

— Стой!

Внимателно поглеждам и забелязвам двама немски войници, които с бързи стъпки се приближават.

— Папир!

— Ето! — казвам.

Мушвам ръка във вътрешния си джоб, докато единият от швабите насочва лъча на електрическото фенерче в зъркелите ми, а другият пъха муцуната на картечницата през отвора на вратата.

За отрицателно време вадя моя автоматик и пускам олово в шкембака на немеца с лампата.

Колегата му изпуска ужасна псувня. Той натиска спусъка, обаче готината му стока се разсейва из покрива на колата, понеже тялото на приятелчето се свлича в ръцете му.

Отварям лявата врата и се изхвърлям навън. С няколко скока заобикалям колата и показвам опинците си на втория фриц. Нощта и тишината поглъщат изстрелите, после ненадейно се чува топуркане на ботуши.

Набирам се като кукуруз у жега. Имам късмета да стигна до сенчеста зона, преди да се е появил някой швабски патрул. Промъквайки се покрай стените, успявам да стигна до заведението на госпожа Брукер.

— Бързо затваряйте кръчмата, майче! — казвам. — Градът започва да се разлага като кравешки труп от петнайсет дена на слънце.

Въпреки своята пълнота храбрата старуха се оживява.

Докато тя заключва бърлогата, аз качвам Тереза, все така овързана, в скривалището на тавана. Лора ме следва с петромаксова лампа.

Стигнали вече на място, киризя шпионката. Човек би казал, че е имала вземане-даване с Джо Луис. Бузите ѝ са червени, а синкави кръгове очертават очите ѝ.

— Ама че работа! — възкликвам. — Какво му е станало на туй маце?

Лора ми мънка:

— Тъй като ти се забави и понеже чух изстрели, сметнах, помислих си, че... че се е случило нещо и ме подгониха лудите.

Зяпам подутините на австрийката.

— Малко са те гонили! — мърморя. — Ако бях закъснял с още пет минути, това девойче щеше да прилича на пържола по татарски. Обаче забележи — аз не те упреквам за това. Тя си го беше заслужила, плюс куп още други по-сложни нещица, които сигурно ще ѝ се случат.

Вадя кърпата от устата на Тереза.

— Ще се спазарим ли двамцата, а, красавице моя?

— Тази вечер не съм приказлива — процежда тя.

— Малко или много, жената винаги е такава, малката.

— Има и изключения, за да потвърдят правилата!

Лора ме отстранява и се приближава до стола.

— Оставете ме аз да се занимая с нея... — казва тя. — Стига толкова каши. Тази развратница е способна още веднъж да те измами, избивайки го на чувства. С мене такава опасност няма и тя го знае. Виж как го знае.

И в действителност девойчето Юда така се е обезцветило, че прилича на мумията на Рамзес II. Устните ѝ треперят.

Мисля, че е хитро да използвам сега нейната паника.

— Ако не отговаряш на моите въпроси, ще сляза долу да пийна две-три чашки, докато Лора се обяснява с тебе!

— Не!... — стене тя.

— Не ти искам невъзможното, просто желая да ми разкажеш за историята в Ла Пан, нещо не ми е ясно. Кое беше пречуканото момиче?

— Годеницата на Тиери.

— Немкиня?

— Не, люксембургка.

— Хубаво, разказвай.

Тя си прочиства гърлото.

— Добре, моите шефове ме бяха натоварили със задачата да разкрия някакъв жител в Ла Пан, който бил заподозрян, че приютява някакви парашутисти. За да не привличам вниманието, започнах работа като медицинска сестра в местната болница. Беше изключително лесно, защото в известен смисъл бе по настояване на нашите служби. Аз си върших работата и успях да разкрия дейността на Слаак. Предупредих нашите и Тиери дойде да ликвидира кафеджията. Той лично пое задачата, искаше по неговите си маниери да прерови жилището му. От известно време Тиери беше хлътнал по едно момиче, някаква си Мод Брумерт, тази, която видяхте...

— После...

— Отнасях се с недоверие към това момиче. Когато видях, че той я е отвел със себе си, това не ми харесва и я проследих. Така открих, че самата тя преследва Тиери... Присъствах, когато тя фотографира любовника си на излизане от къщата на Слаак. Видях, че не съм се излъгала за нея и веднага взех мерки тя да бъде ликвидирана, без знанието на Тиери. Искях да му спестя разни истории, нещо, което неминуемо щеше да се случи, ако момичето беше задържано по мое сведение.

— Странно! Бързо напредваш в работата!...

— Да.

— А после?

— После нищо. Отведоха ранената в болница и аз лично се заех с нея.

— Значи до края?

— Да. До края. Мислех, че ще успея да намеря фотоапарата, но той беше изчезнал. Когато вие поискахте да я видите, аз разбрах, че сте замесен в тази история и дадох вашето описание на Гестапо в Ла Пан.

— А-ха, а-ха, а-ха...

Чешам си гагата.

— Да, но това не ми обяснява, защо туй гадже, което тъй и не успях да видя по-отблизо, ми напъха апарата в джоба.

— Тя ми се изповяда, преди да пукне — казва Тереза.

Усмива се.

— Тя се помотаваше в района на кафенето, защото не знаеше точно какво се е случило... Видяла ви е да влизате и да излизате оттам.

Тъй като вие не сте алармирали полицията, тя си е казала, че сте от Съпротивата...

— В действителност тя също се е съпротивявала, но за своя лична сметка.

— Точно така.

Лора докосва ръката ми.

— Имаш ли цигари?

— Ето.

— Тя пали две, напъхва ми едната в джуките и жадно казва:

— Считам, че срещата с госпожицата е приключила. Ние нямаме повече нужда от нея.

Чаткам отлично подтекста.

Симпатичната ми Лора за нула време се е превърнала във вълчица и иска да видя сметката на Тереза.

Такова решение не ме въодушевява. Аз съм много сантиментален и се ужасявам да пратя на оня свят гадже, с което двайсет и четири часа сме се запъвали по стените.

— Успокой се! — казвам. — Ще се опитаме да ѝ осигурим едно хубаво билетче на тази очарователна мишчица... сива.

— За ада?

— Може би, но в посока за Лондон.

ГЛАВА XXIV

Изкарваме около двадесет и четири часа в миниатюрното скривалище на тавана. Шпионката е все така овързана за стола и от време на време изпада в състояния на крайно изтощение. Понякога плаче, друг път ни изпепелява с поглед, сякаш в мечтите си иска да ни изтръгне очите с лъжичка за кафе.

Чувствам, че ще откача между тях две женски. Още повече че Лора става все по-похотлива. Тя е разбрала, че между австрийката и мен не ще се е случило и сега иска да вземе реванш.

От прекалено много ласки-маски тя успява сериозно да ми вдигне настроението.

В края на краищата аз съм мъж и което е още по-лошо, временно неангажиран.

Най-накрая не устоявам на изкушението. Не съм свикнал с публика при такива упражнения. Но тази малка мръсница Лора толкова добре се старее, че забравям за присъствието на третия.

Направо да се побърка човек какъв изобретателен ум можем да имаме понякога!

Дори посред бял ден един фойерверк е по-малко вълнуващ, отколкото нашият номер „награби ме изцяло“. Басирам се, че Лора нарочно го прави това — да пъшка и да реве като звяр.

Когато сеансът свършва, поглеждам Тереза. Тя е мъничко побледа от пъпеш, пот шурти по слепоочията ѝ, а очите ѝ трескаво са се зачервили като нагорещени въглени.

— Той е разкошен! — казва ѝ Лора, като ме посочва.

Тереза нищо не отговаря и извъръща глава. В края на краищата няма по-голямо мъчение...

Майка Брукер ненадейно ни представя своите двеста и двайсет ливри.

— Обявено е обсадно положение — съобщава тя. - Градът е обърнат наопаки. Всяка къща минава през сито. Ох, деца мои, колко ме е страх!...

— Ние на всяка цена трябва да вдигнем котва-казвам.

— Това е невъзможно!

— Не говорете глупости. Не ми се ще да векувам във вашата бърлога. От другата страна на Шанел ме чака работа... След смъртта на Буржоа всякакъв контакт с Лондон е прекъснат. Добре че с майор Паркингс, моя шеф, се бяхме разбрали, шест дена след пристигането ми един самолет да ме чака в полето край Фюрн в полунощ. Това е последният ми шанс да се завърна в Лондон. Трябва точно днес да заминем.

— Но пътищата са под наблюдение! Ще ви арестуват...

Чешам се по главата.

— Кажете ми, госпожо Брукер, от тавана зад къщата се вижда вашият съсед. Тоя тип какви ги суче?

— Има филиал към погребално бюро.

— Точно това, което си мислех... Значи той ще ни бъде полезен.

Тя прави жест на уплаха.

— Хич да не ви е в ума! Та той е известен колаборатор! Той никога няма да се съгласи да ви помогне, даже още по-лошо — веднага ще ви предаде.

— Толкова по-добре!

— Как така толкова по-добре?

— Толкова по-добре, защото ще е враждебно настроен към нас. Това ще ни кара да го считаме за неприятел, значи няма да се церемоним с него... Той сам ли живее?

— Самотен е.

— Сега вкъщи ли е?

Тя отива и застава до капандурата, гледаща към задния двор.

— Да, порталът му е затворен и в кабинета му свети.

— М-да, изчакайте му тук, сладурани!

Отварям капандурата и се покатервам на керемидите. Оттук скачам на покрива на един сайвант и без затруднения слизам в двора на погребалното бюро. Обикновено упражнение по гъвкавост. Пълзешком преминавам през осветената зона. После се изправям и се долепям до стената, съвсем близо до стъклената врата на кабинета, в който някакъв човечец пише. Той е едър и русоляв, сигурно има около четиридесет лазарника. Червендалест юначага, който сигурно знае да се тупанчи.

Вадя патлака и бутам стъклената врата.

Той се обръща раздразнен, поглежда ме, поглежда пищова, после пак мене. Лицето му се променя като планински пейзаж, над който преминават буреносни облаци.

Зениците му се разширяват и устата му се отваря като клапан на стар фотоапарат.

— Горе лапите! — казвам му.

Той се подчинява.

— Какво искате от мене? — започва да се запъва.

— Ще го узнаеш. Иди в онзи ъгъл в дъното на стаята, ей там... Добре. Сега се качи на оня стол и си подпри ръцете в стената.

Послушен е като агънце. Радвам му се доволно. В такова положение той абсолютно нищо „изненадващо“ не може да предприеме.

Прибирам оръжието в джоба.

— Имаш ли катафалка?

Той е изненадан от такъв смешен въпрос, но клати глава в знак на съгласие.

Оглеждам разхвърляните документи по писалището му, съставени на два езика: фламандски и френски, отнасящи се до превозването на някакъв труп. Тип, пукясал в Брюксел, който трябва да бъде кремиран в Ганд на другия ден. Това като че ли е мечтаният случай.

— Имаш ли мазе?

— А...

— Да или не?

— Да.

— Тогава да слезем!

Сега го хваща шубето. Коленете му тракат като кастанети.

— Нали няма да...

— Слизай!

Той се подчинява. Слизаме по едно стълбище, дръпнато надолу като геометрична линия, и се озоваваме във влажен зимник. Не мога да се стърпя и потръпвам. Цял куп ковчези са струпани тук.

Казвам на погребалния служител:

— Тук ще кибичиш, мръсно!

И се правя, че си търся револвера.

Той не си губи времето и се нахвърля отгоре ми. Стоварва ми един валяк, който щеше да ме накара да си глътна ченето, ако бе достигнал до предназначението си. Но всичко това е уловка, нали го разбрахте? Скачам назад и прекършвам устрема му с десен прав, много отсечен. Той се сбръчква и срутва като картонен замък. Удостоявам го и с чеиик под брадичката, един вид да му дам дозата приспивателно, след което го овързвам в ремъци, въргалящи се наоколо, и го намествам удобно върху купчина въглища.

После се качвам горе и поемам задължението да преромя колибката. Откривам разни допълнителни принадлежности на пограбалния служител: черни шалчета, траурни ленти с помпони...

Без да чакам повече, изправям една стълба до покрива на сайванта и тичам да взема жените.

— Отлична работа — казвам. — Ще можем да офейкаме.

— По какъв начин?

— С катафалка.

— С ката...

— ... фалка, да. Планът ми е прост. Аз съм служителят от погребалното бюро, в парадно облекло. Лора е неутешимата вдовица (имаме с какво да я гримираме), а тази малка мръсница — аз посочвам Тереза — ще е покойникът. Да, приятелко, ти ще пътуваш в съвсем нов ковчег... Така ще можеш да поразмислиш. Майко Брукер, вие искате ли да дойдете с нас?

— Не — отговаря тя. — Моето място е тук.

— В такъв случай ви съобщавам, че съм скрил съседа ви в мазето. Тъй като не ми се ще той да хвърли топа от изтощение, ако случайно никой не го открие до утре вечерта, вдигнете тревога. Кажете, че сте хвърлила един поглед в двора му и ви се е сторило, че нещо не е наред. Аз ще поразхвърлям малко из двора, за да оправдая вашето „безпокойство“. По този начин ще излезе, че сте им симпатизан-тка и прусачетата ще ви оставят на мира.

Всичко се развива, както го бях предрекъл. Маскировката ни е отлична, документите в ред и шпионката, яко овързана, напъхана в един ковчег, в чийто капак пробиваме няколко дупки за проветрение.

На път!

Един ковчег подтиква винаги към уважение. Там, откъдето минаваме, хората си свалят шапка и аз с доволство забелязвам, че даже

немските войници отдават чест. Патрулите ни спират, но проверяват набързо документите, оставяйки ни да продължим нашата погребална процесия.

ГЛАВА XXV

Всичко върви добре до покрайнините на Ганд. Там попадаме на сериозна проверка. Офицерът, ръководещ акцията, щателно проверява пътните ни листа, за щастие те са в ред. Той иска да види ковчега.

Кълна ви се, че ми се пръсват ангелите. Докато плъзвам сандъка върху малките релси в колата, си казвам, че ако тая кранта Тереза е успяла мъничко да разхлаби своите превръзки, то тя ще се размърда и всичко ще е загубено.

Офицерът поглежда ковчега.

— Отворете! — заповяда той.

Буца ми засяда на гърлото.

Добивам ужасен вид.

— Невъзможно — казвам. — Виждате, господин офицер, че ковчегът е пломбиран. Само ако пръсна пломбите, ще си имам страхотни неприятности със семейството. Те държат всичко да бъде стриктно.

Той вдига рамене с вид, от който разбирам, че недоволните семейства, това е по-незначителна работа, отколкото неговите грижи.

— Ами ако човекът вътре не е мъртъв? Ако там криете някой терорист?

Засмивам се насила.

— Господин офицерът се шегува, аз лично присъствах на полагането в ковчега.

Толкова наивност го разубеждава.

— Добре — казва.

В момента, в който се готвя да напъхвам ковчега обратно навътре в колата, една таратайка, която е била черна преди време, спира току до нас. Вътре има само един човек. И този човек... (кожата ми се свива като евтина риза в пране) този човек не е друг, ами Улрих, шефът на Гестапо в Ла Пан.

Нахлувам каскета си чак до очите и нагъвам физиомутра с безразсъдната надежда да си променя неестествената физика.

Улрих разговаря с офицера. Онзи му козирува като на голяма клечка и започва да раболепничи. Да се побърка човек, колко тия военни се страхуват от гестапистите. И силно съм убеден, че от Гестапо най-много ги е шубе.

Улрих слиза от колата. Той също изучава ковчега с подозрителен поглед. Дявол да го вземе! Какво толкова! Та в тая дървена каса няма нищо сензационно! Така я киризят, все едно че става въпрос за гроба на Наполеон!

Изведнъж Улрих вади револвер от джоба си и полака изстрелва четири куршума по дължината на ковчега, и то на десет сантиметра разстояние.

— За всеки случай и за да сме сигурни! — казва той по мой адрес.

Поглежда ме съвсем за малко. Явно доста съм си променил външността, защото той не ме разпознава.

— Можете да продължавате! — строго ми казва офицерът, който, изглежда, е влязъл във форма.

Не чакам да ми го каже два пъти и бързо-бързо се мятам на седалката.

Отдалечавайки се, наблюдавам в огледалцето групичката, останала на пътя. Улрих и офицерът възбудено обсъждат нещо. Струва ми се, че си разменят любезности. Методите на Гестапо като че ли смущават малко военния. Но и това е вярно, че не му е за първи път — колко ги е виждал такива!

Поглеждам към Лора: тя е позеленяла като листенце на репичка. Човек би казал, че ще припадне.

Аз самият изпитвам някаква погнуса при мисълта за перфорираната в ковчега Тереза.

Въпреки това вдъхвам смелост на Лора:

— Гадно е, нали! — казвам. — В края на краищата тя си го заслужаваше...

Не съм изминал и четири километра, когато колата на Улрих изскача в огледалцето.

Тя бързо ни застига, но вместо да ни надмине, намалява.

Виж пък ти!... Какво значи това? Да не би това музикантче, думкащо мъчение, да си е променило мнението? Дали, както понякога става, той не ме е разпознал след срещата?

Наблюдавам го колкото мога в плоското огледалце.

През вратата се показва лявата му ръка. Някаква черна джаджа се подава в края ѝ. И черната джаджа започва да храчи олово по гумите ми. Естествено, аз пукам. Нужна ми е голяма доза умение, за да избягна преобръщането: на Лора, трупа на Тереза и на мене!

Няколко зигзага и успявам да овладее катафалката.

— Наведи се, моме — казвам на Лора. — И се пази от хвърчащи мухи!

За да мога да разговарям на равни начала с Улрих, сграбчвам и аз моя патлак, изсулвайки се навън от черната бричка.

— Предайте се! — заповядва германецът.

— Нещо друго отзад не ти ли се иска?

— Предайте се! — повтаря той. — Знам, че сте терористи.

— Виж ти? Вашето птиченце ли ви го каза?

— ОТ КАРОСЕРИЯТА ВИ ТЕЧЕ КРЪВ, ЗНАЧИ В КОВЧЕГА Е ИМАЛО ЖИВО СЪЩЕСТВО! МЪРТВИТЕ НЕ КЪРВЯТ.

Тази проклета Тереза ще ни тормози до края. Съжалявам, че не я ликвидирах по-рано.

Поглеждайки към пътя, който сме изминали, наистина забелязвам кървава диря.

Моментът е критичен. Първите къщи на Ганд са на по-малко от сто метра! Убеден и сигурен съм, че все някой бунак ще предупреди властите и в скоро време аз ще съм принуден да си запазя място в каросерията при трупите.

Налага се да ускорим събитията.

Измъквам се от сакото, увивам го на топка и го мятам вдясно от колата. Веднага порой от куршуми бликва в тая посока. Докато германецът дъни по моята уловка, аз слизам от колата и изпълзвам наляво. Когато стигам до последната гума, се изправям на колене. Чакам със свита в опора ръка и с готово оръжие. Все в някой момент Улрих ще се покаже.

Това не закъснява. Впрочем той се показва съвсем мъничко, но това е достатъчно, за да си позволя и да рискувам всичко. Виждам ръката му, която се подава иззад капака на автомобила. Прицелвам се в нея и... тряс! Прекъръшвам я.

Той изпуска пукалото и ревейки, се свива на топка в прахта.

— Хелоу, Улрих — казвам му. — Нали ти бях казал, че пак ще се срещнем.

— Сан Антонио — пелтечи.

— Той самият. Нали знаеш, че съм тип от класата на Фантомас. За да ме гепиш, трябва сутрин рано да ставаш.

Той прави странна физиономия.

— Вие сте по-силният — признава. — Предполагам, че ще ме убиете?

— Какви ги приказваш!

Викам Лора. Бедничката е ни жива, ни умряла.

— Ела, душичке. Представям ти господин Улрих, гогорбашия от Гестапо. Можеш ли да караш?

Тя ми кимва утвърдително.

— Тогава сядай на волана, а аз ще се наместя отзад с този господин, който е така добър да ни послужи с колата си.

На път!

— Къде отиваме? — пита ме моята жертва.

— В Лондон.

— Какво казахте?

— Лондон, Ландън, какво толкова! Един самолет трябва да ни вземе тази вечер. Надявам се — за ваше добро, — че на борда ще има място и за вас. За мен ще е удоволствие да занеса един малък спомен от Белгия на моите английски приятели.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Един адютант, тънък като велосипедна спица, с очи, сини като южните морета, и с мустачки като спирала за мигли, ме въвежда в кабинета на майор Паркингс.

Последният става и идва към мен с протегната ръка.

— Поздравления, комисаре, ето една добре свършена работа, както казвате вие. Добавихте още една глава към вашата легенда.

— Оставете — казвам му, като се усмихвам.

— Тогава малко рай^[1]?

— Олрайт, бих предпочел това.

Той отпушва една бутилка с интересна форма и цвят. Налива ми пълна чаша, без вода. Което доказва, че той оценява стомаха ми наравно с моите способности.

— Изглежда, че с вас сте довели двама души. Един офицер от Гестапо — вече е в килията — и една млада жена, за чиято личност знам твърде малко неща...

— О, тя няма нищо общо с бачкането, майоре-твърдя. — Това е едно гадже, желаещо ми доброто. Стана ми мания да си вода по едно след всяко пътуване.

Той се усмихва.

— Пустото му момче! — мърмори той. — Много ли срещнахте такива... гаджета по време на вашата мисия?

— Три — казвам. — Две са мъртви, убити от нацистки куршуми. Тази година, майоре, гаджетата имат нежна кожа.

---

[1] рай — марка ръжено уиски. (Бел. пр.) ↑

Издание:

САН АНТОНИО

Гаджетата имат нежна кожа

Френска

Първо издание

Редактор: Йордан ЯНЕВ

Коректор: Елисавета ПАВЛОВА

Технически редактор: Николай ЗАРКОВ

Корица — от художника Карло Фарнети, илюстрирал „Цветя на злото“ от Ш. Бодлер, издание 1935 г., на Librairis, d' amaters, Paris

Дадена за набор март.

Подписана за печат април.

Излязла от печат май. Формат 70/100/32. Печатни коли 4

ISBN 954—8028—12—6

Предпечатна подготовка Лазар БОНЕВ, Ваня ЛАЗАРОВА

Печат „ПОЛИПРИНТ“ — Враца

Издателска къща „СИБИЯ“ София, 1992

© Editions: „Fleuve noir“ — Paris

© San Antonio „Les souria ont la peau tendre“

© Превод Любомир НАЙДЕНОВ

c/o Sibia, Sofia, 1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.